

ISSN 0132-1307

საბჭოთა სელოვნება

1981 2

საქმედი იხვი

ტრაგიკომედი

გუგო გერერი
ქანტა — მისი ცოლი
არანი — მათი ვაჟი
მერი — მათი ქალიშვილი
ბილი დეი — მერის საქმარი

მოქმედების დრო — ჩვენი დღეები.

მოქმედების ადგილი — ერთ-ერთი სახელმწიფო, დიდი ქალაქი, სადაც ძარცვავენ ბანკებს, მუზეუმებს, საფოსტო მატარებლებსა და ჯავშნიან ავტომანქანებს.

ოთახი, სადაც მიმდინარეობს პიესის მთელი მოქმედება, უბრალოდ მორთული უნდა იყოს.

მე ვყოფილვარ სხვადასხვა ქვეყნის საშუალო ფენის წარმომადგენელთა ბინებში. ოთახები თითქმის ყველგან ერთნაირადაა მორთული. ამ ოთახში უბრალო, თანამედროვე ავეჯი დგას: დიდი სარკე, კარადა, მაგილა, სამები, კედლებზე ნათესავების პორტრეტები ჰქიდა... აქცე, როგორც ყველგან, ეს ოთახი სტუმრების მისაღები ოთახიკაა და სასაიდლოც.

საღამოა. ოთახში ორნი არიან: ქანტა — ქაღარა ქალი, ორმოცდათხუთმეტი წლის, წყნარი და აუღელვებელი ადამიანი, რომელიც არასოდეს არ აუწევს ხმას და მისი ქმარი გუგო გერერი — წარმოსადგენი კაცი, სამოცი-სამოცდახუთი წლისა.

ქანტა მაგიდასთან ზის და ქარავს.

გუგო სარკესთან დგას, თმის ივარცხნის და სადაც წასახველად ემზადება.

გუგო. — (სარკეს თვალს მოაცილებს და მაყურებელთა დარბაზს გადახედავს). იქნებ ეს საათი თავისი სამაჭურით, უბრალოდ მოიქროვილი გგონიათ? არა! საათიკა და სამაჭურიც ზაქალდოიქროა და დიდი ფულიც ღირს. პერანგი და მალსტუბი ნაყიდა ჩვენი ქალაქის ყველაზე ძვირფას მალაზიაში...

ქანტა. — (ქარავს ვანაგრძობს) ვის ელაპარაკები, გუგო?

გუგო. — საკუთარ თავს ვესაუბრები, ქანტა... ერთი წუთით წარმოიღვინე, ვითომ ჩვენ სცენაზე ვართ და არა ჩვენს ოთახში და ათასი თვალს გვიცქერის.

ქანტა. — ეებს! ჩემო ფანტაზიორო!

გუგო. — (მაყურებელს) ეს პიჯაკი ყველაზე ძვირფასი ქსოვილისგანაა შეყერილი... მგონი ქიშორის შალი ჰქვია.

ქანტა. — (აუღელვებლად) მაინც, ვის ელაპარაკები, გუგო?

გუგო. — იქნებ, შენ ფიქრობ, ჩემო გოგონა, რომ ჭკუაზე შევცდილი თუმიცა ჭკუა და აზრი მაშინ დავკარგე, როდესაც დავთანხმდი სტუდენტობის იხვის როლი მეთამაშა. დაწვევლილი საშუალო ჩემი საშუაოა. ეშმაკის კერძი გავღი! ჩემი თანამდებობა უფრო ძნელია, ვინემ თვით პოლიციის პრეფექტისა, მართალია, პოლიციის პრეფექტებსაც ხოცავენ ხოლმე, მაგრამ იმათ... ზევით... ჩვენს უფროსებს უფრო რთული და დიდი თამაში აქვთ. მე კი ვინა ვარ? ჭიანჭველა. რომ მომქვან კიდევ, ჩემს გვარს საღამოს გაზუთვიც კი არ მოიხსენიებენ იქ, სადაც უბედურ შემთხვევებზე წერენ ხოლმე. შენ მართალი ხარ, ჩემო ქანტა. ჩემი პრეფექტის ადამიანები ცხოვრებას ცუდად ამოაყრებენ. მუდამ სიკვდილთან თამაშობ, მუდამ სიკვდილს უყინი, ცხუმრები. გაურბინარ კიდევ, ის კი უნაშუსო. — დაგდებს და გიღრჩევს. მაგრამ, რას იზამ, ასეთია ჩემი ხელბობა. რომ არ ვიშუაო, ოჯახი რთო ვარჩინო? (ამ სიტყვებთან ერთად რთოვერებს იღებს ჭიბებში. ერთი კოლტი შარვლის უკანა ჭიბეში ჩაიღო.

პირობისადა

რეჟისორებსა და მხაზიობებს ვთხოვ, ამ პიესაში არ ეძებონ დიდებით და უარყოფითი გმირები, და არ ეძებონ ბოროტი ადამიანები.

ამ ტრაგიკომედიის მოვარი გმირია ავადმყოფი საზოგადოება, სოციალური პირობები, რომელიც ბოროტებს ქმნის.

მე პიესას არ ვყოფ აქტებად, ვინაიდან მთელი მოქმედება მიმდინარეობს ერთ ოთახში, არის მხოლოდ დროის პაუზები. სპექტაკლი შეიძლება დაიდგას სამ ან ორ მოქმედებად და შეიძლება გათამაშდეს უანტრაქტოდაც.

დანარჩენი ორი პიჯაკის კიბეებში), მართალია, მე უკვე ხან-ში შესული ვარ, მაგრამ ტყვიას ვერ კიდევ ვაძვრენ ბუდეში. მე ას ოთხმოცდათრამეტჯერ გამაჩრებს (მაყურებელს). პო! მართალია, დამავწყდა, თქვენთვის შეთვის, მე ჩვეულებრივი სა-ტყუარა იხვი ვარ!... მე ორმოცი წელიწადი პოლიციაში ვმუშაობდი...

ე ნ ე ტ ა — (თავს სინანულით აქნებს) და ჩვენი დიდი ქალაქის ერთ-ერთი საუკეთესო პოლიციელი იყავი.

გ უ გ ო — დაბ, მე ხშირად მაჩივლებდნენ... შემდეგ კი... შემდეგ მუშაობა გამოირდა. ჩემი ასაკი პოლიციისთვის საუფერ-რედედ აღმირდა და შემომავალს სატყუარა იხვის თანადე-ბოხა, ფიფქარი, რა უშვას-მეოტი (სარკეში ჩაიხედა) მერხნები-ან, მიღმარ კაცს ვაგზარა.

ე ნ ე ტ ა — „მიღმარ... ნდიარბს...“ კიბე ე ცარიელი გაქვს.

გ უ გ ო — (მაყურებელს) მართალია, სულ დამავწყდა, რომ უკვლამ არ იცით, რას მქვია სატყუარა იხვი. ვაჯახსულზე, როდესაც თბი-ლი ქვეყნიდან ფრინველები ბრუნდებიან, მათი კორწოვლის სეზონი იწყება. მონადირის სახლიდან მიაყვას ჩვეულებრივი შინაური დედალი იხვი, ფეხზე მაწარს გამოაბამს და ტახზე ან მწიწარის მორტყვად დასვამს და დააბნის, თითონ რი საფარსო იმალბა. იხვი გასკივის, სატრფოს უშობის. ჩას იზამ, ვაჯახ-სულია. მაგრამ მამალი იხვი გამოჩნდება. მიჯნულს ჩამო დანა-ნება, ციდან ტყუასავით დაეშვება და შეუკარებულს საარშეოდ გვერდით მოუქუქდება, მაგრამ ამ დროს თოფი იგრალებს... და მოტყუებული სასიძო სიცოცხლის ენმეობობა. მოსულად, ასეთი უნაწუხად ვარწმუნარა სატყუარა იხვი.

ე ნ ე ტ ა — მართალია რა საზოგადორო ყოფილა.

გ უ გ ო — ყოველ საღამოს ძვირფასად ვამოეწყობო ხოლმე. ხომ ხედავთ, როგორ ვარ ჩამუღლი ოქრის საათი, ოქრის სამა-ჭურთი, მალტუბის ოქრის მისხანევი, რასაც ხედავთ, უკვლად-ფერი ძვირფასია, მაგრამ ეს ჩემი არაა, — პოლიციის რე-კვირთია. ასე ვამოეწყობი, სადავობით სახლიდან ქუჩაში გადევნარ. ჩავეღარ მტროში და სადმე მუდგარი ადგობას ვე-ბნე. ცოტა სიმთვარესაც მოვიგონებ... ის ბიჭუნები კი... მე მათ ბიჭუნებს ვეძიებ და არა ხანდრებთ. აბა, ვის უთქვამს მავთი ხანდრებთ? უბრალო ჩიბის ქურდები აბა. ისინი იოლ საუ-შაის ეტყებ, ურჩევნათ ვინმეს საათი მოხსნან მაგიდან, ან ბე-ჭედ თითოდაც და პორტმონე ამოაღებენ ჩიბიდან. ნამწვლი ხანდრებიც ისევე გაქაიბის ხალხია. ისინი ძარცავენ ბანკებს, მუხურებებს, თავს ესხმებიან მატარებლებს. ენები ეს უბრალო, პა-ტარა ქურდ-ბაყლები არიან. ჩას იზამ, ქმაა მავთაც უღვდა. შენ კი, უკვლად უნაწუხო (სარკეში თავის გამოსახულებას მი-მართავს) უხსნიდა, ვეყო ვერერ, სატყუარა იხვად მუშაობ. ბი-ჭუნები მიღმარ კაცს შეამჩნევენ (ირინოულად), ეს მე ვარ მიღ-მარ და რომ გამაჩრცონ, მაშინვე ვარშემო შემომხევიან. მაგრამ გადავტოვო პოლიციელები, რომლებიც მე მახლავან, უკ-ვლად ცოფანი ძაღლებივით დაესხმებიან თავს ამ საყოფად მშიერ ბიჭუნებს და თუ რომელიმე მათგანი წინააღმდეგობას გაუწყვს, დაწიო ეყლს ამ მუცელს გამოადარავენ.

ე ნ ე ტ ა — ვაგონი ნუ დადარევი, ვის ელაპარაკები?

გ უ გ ო — ნუ გეშინია, ენეტა... ნუ გგონია, ჩემი გოგონაა, რომ მე დღეს სიკვდილს ვაპირებ, როცა საჭიროება მოიხზობს, მე თი-თონ ვკვავ, ჩემი საყვარელო, რომ შენ მშვიდად და ბედნიერად იცხოვრო (ბიძის მისთან, ხელს მოხვევს). ჩემი ქალარა გოგო-ნავ... ჩემი ღამაშო... ჩემი უღამაშუო. შემომხედე თვალებ-ში... თვალები კი... ეს თვალები, ღმერთს გვეყციები, ისეთივე მშობილველია ახლაც, როგორც ოცდაცხრამეტი წლის წინათ იყო, მაშინ პირველად რომ დაიწახე ჩემი იხვი... არა, ჩემი მტრული, რომელმაც გონება წააბრავა ერთობელ და სახელდამოდ.

ე ნ ე ტ ა — ახლა კი ნაწიბი, არა?

გ უ გ ო — არა, ვინტეტი. მე უბედნიერესი კაცი ვარ ამ ქვეყანაზე. შენც ხომ ბედნიერი ხარ? (პასუხს არ აცლის) საყოფადვი ჩემი გოგო-ნავ... ამ ოცდაცხრამეტი წლის მანძილზე... თითქმის ყოველ-დღე... არ იცდი, შენი ქმარი შენ ცოცხალი დაბრუნდებოდა თუ არა. იმიტომ რომ... შენ კარგად იცი, რატომაც, სასიფთაო სა-მუშაო მქონდა... მუდამ სიკვდილს ვეთამაშებოდი.

ე ნ ე ტ ა — შენი ახლანდელი სამუშაო სახიფათო არაა?

გ უ გ ო — (უსამომინლო დაღრმობა) რა გიბნება? უცოო რჩამი გეძი-უნაწუხო კაცის სამუშაო... თუმცა, როდესაც ამ ოქრის სამის-ვაკიებზე მავარე, რომელზეც მთელი ჩემი ცხოვრების მანძი-ლზე ვცხოვრობდი და რომლის შექმნის საშუალება არ მქონდა... როდესაც ამ ქულს დაიხვიებ, მეგონია, მეც კაცი ვარ, თუმცა: რანდენივე საათით, მაგრამ... კაცი ვარ, კაცი!

მეორე ოთხიდან მერი და ბილო გამოიღან.

მ ე რ ი. — გამარჯობა, მამა!

(გვერდ პასუხს არ სცემს, მხოლოდ თვალს ვაკაყოლებს ახალ-დაგზრდებს. მერი და ბილო გადიან).

გ უ გ ო. — (მაყურებელს) ეს ჩემი ქალიშვილია, მერი ჰქვია. მუშა-ობს... (დაიღრმობა, თავს გაიქნება და განუმუბნება).

ე ნ ე ტ ა. — (გულმოდელი) სად და... მთქნელივე მუშაობს.

გ უ გ ო. — კარგი, ბატონო! ახად იყოს, შენ ასეთ მუშაობას მანე-ე-ლია მერი. არ ვუბნტონს კი... ვინაა, ვერ მტყუივი?... კარგად არ ვიცნობ... შესახებდავად სპორტსმენს მქავს, მაგრამ როგორც ვიცი, სპორტსმენი არ უნდა იყოს, არც ნენინერია და არც მად-ა-შის მტრული. მაგრამ არც მუეუგობა და არც მტვირთავი მუ-შა. პირი ამბობს, ერთმანეთი ვიყუარებო, მაგრამ სიყვარული ხომ ხელნობა არა?

ე ნ ე ტ ა. — ბილო კარგი ბიჭია!

გ უ გ ო. — კარგი ბიჭობა, უპირველეს ყოვლისა, მუშაობაა. სასმა-ხრია...

ე ნ ე ტ ა. — მერის უნდა არანს იხოვოს, რომ იგი სამუშაოზე მო-აწუროს.

გ უ გ ო. — ღმერთმა ქანას (უეტრად მაყურებელს) ამა სულ დამა-ვიწყდა მეტევა თქვენთვის, რომ მე და ენეტას ვაიცი გვაყვს. მას არანს მქვია. არანი ჩემი საამყო ბიჭი... ჩემი ღირსება. ნამწვლი პოლიციელია, ჩემს გზას გააუვა. რასაკვირველია, არანი უნაწუხებელია იმით, რომ მამასთან დღეს სატყუარა იხვია. მაგრამ პოლიციელებსაც რომ ისე აფახებდნენ, როგორც კინო-მსახიობებს, დღეს ჩემი ფოტოსურათიც დაამშვენებდა ჩვენი ქალაქის რღდების შურუბებს. მაგრამ პოლიციელი ყველას ეტრ-ლებდა, მე კი მთავარს და მუდამ ვაყოფიერ, რომ პოლიციელ ვარ. (საათს დახედვს) ოჰ! დაფიჯივინე. მშვიდობით, ჩემო გო-გონა (აკოცებს ცოლს და საქაროდ გადის).
დაბნულდება.

ღამე. ივივე ოთხი. ღივანზე არანს სძინავს. ეს არის დაახლო-ბით ოცდაათი წლის ახგანი ვაყვიცი. მას პოლიციის სერჟანტის ფორმა აცვია. უკრბად მერი და ბილო შემოიღან. მერომ არა-ნი დანახა, ჩემად მიუახლოვდა და ლყაზე აკოცა. არანი თითქ-მე არ სჩინავს. და უკრბ ხელს სტავებს და გულზე მოიყრას. შეზღედ ღივანზე წამოიღებდა და ნამშობიერ თვალებს ისრებს.

ა რ ა ნ ი. — რომელი საათია?

მ ე რ ი. — თერთმეტი.

ა რ ა ნ ი. — ემარა ძოლი.

მ ე რ ი. — აქ რატომ გინახვ?

ა რ ა ნ ი. — ჩვენთან ეკლდებს დეზავენ, მე კი შუთის სუნს ვერ ვი-ტან და ტერეზამ აქეთ გამომიტყურა.
(ახლავარდა კაცს შეათვლიერებს).

მ ე რ ი. — ეს ბილოა.

ა რ ა ნ ი. — გამარჯობა!

(ხელს გაუწევის).

ბილო სწრაფად მიუახლოვდება და ხელს ათიქვს.

მ ე რ ი. — (მშას სიტყვებზე ჩამოეყვლება) მოგვეხარება, არანი სადმე სამუშაოდ მოაწუევი.

ა რ ა ნ ი. — რა ხელნობა გაქვს?

ბ ი ლ ო. — არაფერი, მაგრამ თანახმა ვარ ვაკაყოლო ყველაფერი, რა-საც მტყუვან.

ა რ ა ნ ი. — სად მუშაობდი?

ბ ი ლ ო. — ვერ არხად, სწავლა მიწიდა, მაგრამ...

(გულმოდელი).

ა რ ა ნ ი. — რამდენი წლისა ხარ?

ბი ლ ო. — ოცდაორის.

ა რ ა ნ ი. — (მერის გადახდავს) რითი გინდათ იცხოვროს?

მ ე რ ი. — არ ვციცი.

ა რ ა ნ ი. — შენ რას ფიქრობ?

ბი ლ ო. — არც მე ვციცი.

ა რ ა ნ ი. — ციხეში ხომ არ მჯარბარ?

ბი ლ ო. — (შეიშუშუნება) რისთვის?

ა რ ა ნ ი. — ხომ არ მატყუებ?

ბი ლ ო. — (მბრუნს აივრის) რად უნდა... (გაჩუქდება).

ა რ ა ნ ი. — პოლიციას არასოდეს დაუტყუალებინარ?

ბი ლ ო. — იყო... შემოსევებში... სწავლასზე გაუგებრობის გამო, მაგრამ ციხეში არასოდეს ვმჯარბარ.

ა რ ა ნ ი. — ნაძვლიდად?

ბი ლ ო. — ციხეში არ ვმჯარბარ, არან. მე შენ არ მოგატყუებ. იყო შემთხვევები, დაუტყუალებივარ პოლიციას, მაგრამ სასამართლომდე საქმე არ მისულა.

ა რ ა ნ ი. — პოლიციაში მუშაობა გინდა?

ბი ლ ო. — თუკი შეიძლება. პოლიციაში ჩემი ოცნება იყო.

ა რ ა ნ ი. — ხვალ მოდი ჩემთან. მერი მოგიყვანს.

ბი ლ ო. — გმადლობ!

ა რ ა ნ ი. — (ბილის თიადან ფეხებამდე შეთავლიერებს) შენ მე მომწონას!

ბი ლ ო. — გმადლობთ, არან!

მ ე რ ი. — (მის კონის) — გმადლობთ, არან! მერი და ბილი მეორე ოთახში გადიან. ქუჩიდან გუგო შემოდის. პაჭკი შემოხეული აქვს, თმა აჩეილი და დუფარცხელი, პერახე დაქუჩუნული, პალსტუხი შემოგაუცილი, მარჯვენა თვალის ქვეშ ლოყა ჩალურჯება.

გ უ გ ო. — (არჩეულგებრივად მხიარულია) ოოო არან, გამარჯობა!

ა რ ა ნ ი. — (იციანი) მამა! შენ კარგ გუნებაზე ხარ?

გ უ გ ო. — რატომაც არა? დღეს ჩემი სათუბლო გაძარცვა მოხდა. დღეს მერისაჩეკრ გამძარცვეს.

ა რ ა ნ ი. — (გაკვირებული) რამდენი ხანია სატუარა იხვალ მუშაობ? მე დამაიწყდა...

გ უ გ ო. — წელიწადნახევარია. ამ პარსკეეს წელიწადი და ექვსი თვე იქნება.

ა რ ა ნ ი. — წელიწადნახევარს ორასეკრ გამძარცვეს... (თავს გაიქნეს) ეს ბებრია, გუგო, შეიძლება და დღეს მარჯვენა თვალიც დაგძარცვა.

გ უ გ ო. — მე თვალი შემრჩა, მას კი მუშტით ოთხი კბილი ჩაფუტურეცი, ძალიშვილი ახლოს მოვიდა, მალსტუხზე ხელი მოვიყიდა და მიიხრა: „წუნარად, მოხუცო, ხმაური არ ატეხო. გაიღიმე და ისე მოიხიხე საათი და ბეჭედიო. გაიღიმე-მეთქი...“ მრისხანად წამჭურჩულა და გახსნილ და და მამანაა. ეს კი იმ საკლავს ოთხ კბილად დაუფადა. შეიძლება ერთხელად შეიძინე დამესხა ოაჟს. წარმოგიდგინა, ხუღ პატარა ბიჭუნელი. მის შორის გოგონაც იყო, ხელში დანა ეჭრა. სულ ახალგაზრდა გოგონა, ჩვიდმეტი წლის თუ იქნებოდა... ჩვენს მერიზე უმცროსი.

ა რ ა ნ ი. — (სერიოზულად) მამა! დაანებე თავი ამ ბინძურ სამუშაოს. არაა ეგ შენი საქმე.

გ უ გ ო. — კაპიტანი დამპირდა, ცოტაც მოიცადე და უნივერსიტეტის დაცვის რანსში გადავთავსდები.

ა რ ა ნ ი. — (მამას მისჩერებია) ტყუობა, დღეს მაგრად მოგზვდა, მამაჩემო.

გ უ გ ო. — შენ უნდა გენახა, ჩემმა ბიჭებმა მათ რა დღე აუარეს და როგორ მიხებევს.

შემოდის ენეტა, ქმარს შეხედავს და არ გაუკვირდება დაბეგვლი რომაა.

ე ნ ე ტ ა. — (წუნარად) დღესაც მოგზვდა?

გ უ გ ო. — მომზედა, ჩემო გოგონა. (ცრადილად ბოთლსა და ორ ჭიქას გამოიღებს) მოდი, არან, სათუბლიყო დაველიოთ!

ა რ ა ნ ი. — არ შემიძლია, ღამე მორიგეობა მიწევს.

ე ნ ე ტ ა. — საერთოდ შენ არ ხვამ, ჩემო შვილი! მერიმ მიხარა, რომ შენ დაიხებინარ, ბილის სამუშაოზე მოვამართო.

გ უ გ ო. — დავპირდი და მოვამართე კიდევ.

ე ნ ე ტ ა. — ეგ ბილი უფრგავხეტილ გროშად არ ღირს.

ე ნ ე ტ ა. — არაგინ არაფერი არ ღირს, სანამ მუშაობას არ დაიწყებს.

ა რ ა ნ ი. — ბილი კი ბიგია, მე მომეწონა.

გ უ გ ო. — კარგია, რომ მოგეწონა.

(ამ საუბრის დროს გუგო უკვე მუთუხე ჭიქას სვამს).

ე ნ ე ტ ა. — (ქმარს) რა ამბავში ხარ, ადამიანო... სისხარული გინდა დათვრე, დღეს რომ ცოცხალი გადარჩი?

გ უ გ ო. — დათვრები, რატომაც არა? ცოლი მუდამ ბუზღუნებს. ქალიშვილი უსაქმობარეს იმ არამზაღებმა.

ე ნ ე ტ ა. — (იღიმება) ვაიშვილზე რაღას იტყვი?

გ უ გ ო. — ოოო ვაიშვილი... ჩემი არანი (არანს ხელს მოხევეს) ვაიშვილი ჩემი ძირი და ფსვიცა. (დიდრიკება) თვლი მტკიცია.

ე ნ ე ტ ა. — (გაცეცხლდება. ქმარს ხელში ეცემა). შენ ხომ არ გარეგებულხარ, მაინცდამაინც გინდა დათვრე?

გ უ გ ო. — (არანს) ხვად რა მხიარული გეძოვება მაქვს? ქურაში მემგინ, ხახლში სმის უფლებას არ მაძლევინ, მიიხარა, აბა, რა კვინა?

ა რ ა ნ ი. — მამაჩემო, დანახე თავი ამ ბინძურ სამუშაოს.

გ უ გ ო. — მერი რა გავაკეთო? თითონ ვიყარადო და ვძარცვო?

ა რ ა ნ ი. — (იციანი) რატომაც არა?

გ უ გ ო. — უიარად, ჩემო ბიჭუნა...

ა რ ა ნ ი. — (საათს დახედა) მე წავიდე.

ე ნ ე ტ ა. — მერის რა ვუთხრა?

ა რ ა ნ ი. — მის საქმრის ჩემთან ავიყვან სამუშაოდ... პოლიციაში. (ვადის).

ე ნ ე ტ ა. — გენაცვალოს დედაშენი! (გუგოს) რა კეთილი შვილი გვაყავს.

გ უ გ ო. — (ისე შეეხებება ჭიქას) ჩვენ უყვანი კეთილები ვართ: ძველცა და ახალი პოლიციელებიც. (ჭიქას დალიც, წიშღურებს) ჩვენ უყვანი კეთილები ვართ, ჩემო ენეტა... ძველცა და ახალი პოლიციელებიც.

დანებლება

დილა. იგივე ოთახი. გუგო და არანი მავიდასთან სხედან, ეტყობა, საუბრე მოაოვეს. ენეტა სუფრიდან ქურჭულს ალაგებს.

ა რ ა ნ ი. — დედა! მარტო დავგვტოვე. მამასთან საქმე მაქვს.

ე ნ ე ტ ა. — მალაწიაში წავალ.

გ უ გ ო. — სივარეტი მივიყიდე.

ენეტა გაღიძ.

ა რ ა ნ ი. — ერთი ძნელი და სერიოზული საქმე მომანდეს. შენი რჩევა მჭირდება.

(გუგო შვილს თვალებში შეხედავს და სმენად იქცევა) მხოლოდ რასაც გეტყვი, მამაჩემო, ჩვენში უნდა დარჩეს... პოლიციაში გაიყო, რომ ბანდიტების ჩგუფი დიდი ფულის გატაცება აპირებს.

გ უ გ ო. — პოლიციამ როგორ გაიგო? დიდი გამძარცვა დიდი საიდუმლოებითაა მოცული.

ა რ ა ნ ი. — პოლიციამ გაიგო... ალბათ შეგინი ვინმე პაჭკი. მე მომანდეს ამ ბანდის განადგურება და უნდა ვეცადო, მაოგან ვინმე ცოცხლად შევიპყრო.

გ უ გ ო. — (ირონიულად გაიღიმა) ადვილი საოქმელია „ცოცხლად შეიპყრო“... ბანდიტები, ალბათ, რომელიმე მავიის დიდი ჩგუფის წევრები არიან.

ა რ ა ნ ი. ალბათ.

გ უ გ ო. — რა უნდა გამძარცვინ?

ა რ ა ნ ი. თავდასხმა შენს ყოფილ რაიონში მოხდება. ყოფილ შუადღეში, სრულ თორმეტ საათზე ლეკაის პროსპექტზე ბანკიდან ფულით ხავეს ჩავწვინაი ავტომაქანაა გამოიძის. პროსპექტზე

მანქანა ზუსტად ექვსს მეტრს გაივლის და ბარლენის ქუჩაზე მოუხვევს. შემდეგ შიშის პროსპექტის გზაჯვარედინს გადაკვეთს და კიდევ რამდენს გაივლის. აჰ, სწორედ! ამ მანქანის გამარცხვა უნდა.

გუ გო. — (ჩაფიქრებულად) შენ ვერ შეძლებ ამ ოპერაციის განხორციელებას, მეტიმეტრად მძიმე საქმე... უარე უნდა თქვა.
 არ ან ი. — არა, მამა. უარს ვერ ვიტყვი... ეს პრესტიჟის და ჩემი კარიერის საქმეა.

გუ გო. — მეტად სახიფათო დავალებაა, არანა ასეთ მანქანებს ქურდაცაყბი კი არ ძარცვავენ... ძარცვები პროფესიული მკვლელები და გამოცდილი ბანდიტები, რომლებიც თვამთავრებულ სპანტ ტყვიას ტყვიანო. შენ და შენს ბიჭებს გუბუხვითი დაგოცავენ. თუ დღემოი გწამს, უარე თქვი ამ დავალებაზე... უარე!

არ ან ი. — უარის თქმა უკვე ღარ შემოძლია, მამა... ეს დავალება მეტად საპატიო საქმეა. ასე მიიზრბა კაპიტანმა.

გუ გო. — (პაუზა). მაშინ მე რაზე გამიზილებ... რად ამფორაზე? ჩემგან რა გინდა?

არ ან ი. — შენ გაყოცილი კაცი ხარ, ჩვენს დიდ ქალაქში შესწვ გამოცდილი პოლიციელი არ დაღის, არც შენი ხენსა და არც შენსე ახალგაზრდა. ყველაზე მეტი იყო, როგორ გავინა, ბანდიტები სად გაჩერებენ მანქანას, — ლეიანის პროსპექტზე თუ ბარლენის ქუჩაზე?
 (არაჩი გეგმავს ქალაღზე ხატავს).

გუ გო. — მოიხიბო, შეილო! მოეუბნე ამ საქმეს. ბანდიტებს ნუ გადაიცილებ... მაგათ საშინელი შურისძიება იცინა... ერთი რომ დარჩეს ცოცხალი, მიწაში ჩავეყვება და ან შენ მოგიღებს ბოლოს, ან მამას მოგიღებს, ან შეიღს, მაგათთან არც დედა, არც მამა, არც ძმა არ არსებობს... ხეხნი დარჩეული მგლები არაან... ყოფილდ უსანდობი და უნაშუსო ხალხია. მე მათ ჯიშს კარგად ვიცნობ. მოეუბნე, შეილო!

არ ან ი. — (პაუზის შემდეგ) არა, მამა, უარს ვერ ვიტყვი. შენ კარგად იცი, რას ნიშნავს როდესაც ჩვენი უფროსები რამეს დავალებენ. მით უმეტეს, როცა საქმე ეტება ასეთ მნიშვნელოვან საიდუმლო ოპერაციას.

გუ გო. — (მიმხედ ამოიზიბებს. დასწერებია არანის მიერ დახატულ გეგმას) შენი ფრთხი, სად გაჩერებენ ისინი მანქანას? რას ფიქრობენ შენ უფროსები? რა გირჩია კაპიტანმა?

არ ან ი. — არავითარი რჩევა ჩემთვის არ მოუციათ. მითხრეს კარგად შევსწავლო ჩავშინაი მანქანის მარშრუტი და მე თვითონ გადავწყვიტო, სად ჩავუხარებ ჩემი ბიჭები.

გუ გო. — „თვითონ გადაწყვიტო“... კარგი რჩევაა, შენ ნუ მომიყვდები, ძალითშეიღები ჩვენს უფროსებს ფეხებზე კიდიანი, შენ რა მოვიდა... იმათ თავითი უფროსებთან უნდათ თავი გამოიჩინონ!

არ ან ი. — შენ, მე ერთ რამეს გიბოვ... გამოზარაო შენი გამოცდილება და შენი აზრები... დეტალურად ამიხსნა, სად გაჩერებენ უკანდები მანქანასი დანარჩენი შუ ვიცი.

გუ გო. — (გეგმას დასწერებია) სად ფიქრობ ჩახადრებას?

არ ან ი. — ყველაზე წყნარ ადგილას, ბარლენის ქუჩაზე, ოტელ „შტრუდის“ გვერდით.

გუ გო. — გამოცდილი ბანდიტები წყნარ ადგილზე თავდასხმას არ მოეუბნენ. სიბრძნით, ისინი მანქანას იქ გაჩერებენ, სადაც ბეცრი ხალხი და ავტომანქანა ირგვა. ასეთი ადგილი კი შიშის პროსპექტის გზაჯვარედინია (გეგმავს თითით უჩვენებს). სწორედ აქ უნდა ჩაუსდრეს მათ პოლიცია. მაგარა...
 (გარშელება. ჩაფიქრდება).

არ ან ი. — (მოუთმენლად) რა იყო, მამა?

გუ გო. — შოლო, ცილ-შოლო გეავს... სამი ბავშვი... ბოლოს და ბოლოს დედა გეავს... მამა და ან. არან, შენ გამოუცდილი ხარ და ვერ წარმოგიადგინა, რა სახიფათო საქმეს მოიყვდ ხელი. გინდა, მე მთავლ კაპიტანთან... მე ძველი პოლიციელი ვარ და ამის უფლებმა მაქვს. ომზეც, რომ ეს საქმე ვინმე სხვას, უფრო ვაპოცილი პოლიციელს მაინდ.

არ ან ი. — (ყვირის) არა, მამა... ეს შეუღლებელია. თავის მოჭრა,

რატომ გინდა საქვეყნოდ შემარცხვინო? შენ კაპიტანთან არ მინდა!

გუ გო. — მე პოლიციაში ორმოცი წელი ვიმუშავე და მთელი ორგანიზაციის მთავარი მონაწილეობა ასეთ ოპერაციაში. უკანსწენლად ბანდიტებს ამოუღებებს ყველა ომერი ამხანაგი, მე კი მიმიხედ დამეჭრეს... ძლივს გადავირი. მისს პროსპექტის გზაჯვარედინზე, არან, ბეგრი ხალხი დაიხიობება... უფრო მეტად პოლიციელები.

არ ან ი. — მამა, — იმისთვის, რომ დიდი მსხვერპლი არ იქნეს, — შენ მე ამიხიენ და მომიყვი, როგორ მოიქცევიან ბანდიტები, დანარჩენი შუ ვიცი!

გუ გო. — ბანდიტები მაშინ დაესხმან თავს, როცა ფულთი სახვე ჩავშინაი მანქანა შიშის პროსპექტის შიშის მოუხლოდებენ, გზაჯვარედინს გადაღობვენ და განგაშს ასტებენ.

არ ან ი. — გზაჯვარედინს როგორ გადაღობვენ?

გუ გო. — მსუბუქი ავტომანქანა შეიჭრებენ გზაჯვარედინზე დიდ სისწრაფით და დეიანებთან სხვა მანქანებს... ამ დროს ბეგრი მანქანა დამიხსტრება და ატუღება საშინელი აურსახობა... ის მანქანა, უსათუოდ, მოპარული იქნება. მძლილი კი ისარგებლებს პანიკით, მანქანიდან გადმოხტება და ხალხში მიიმალება.

არ ან ი. — გასაგებია.

გუ გო. — ამიტომ გზაჯვარედინზე რამდენიმე გადაცული პოლიციელი უნდა გეავდეს, მათ ამ მანქანას უნდა ადგენონ თვალუარი და როგორც კი ბანდიტი მანქანიდან გადმოხტება, უცებ ხელი სტყვიან და წაჭეიონ, რომ სროლა ვერ მოასწარს. აჰ, სწორედ ეს იქნება ცოცხალი ბანდიტი, რომელსაც შენი უფროსები გიბოვენ. გეხსის?

არ ან ი. — გემისს, მამა.

გუ გო. — დღის თორმეტ საათზე ამ გზაჯვარედინზე აურაცხელი მანქანები და ხალხია (ნახაზე უჩვენებს) იმისთვის, რომ დიდი პანიკა გამოიწვიონ, ბანდიტები ჰაერში სროლას ასტებენ. მაგარამ, ამავე დროს, პოლიციელებს მიზანში ამოიღებენ და პირდაპირი ცესხელი განაგრძობებენ.

არ ან ი. — (მამას დიდი ყურადღებით უსმენს) გემისს, გეგო!

გუ გო. — მაგარამ პოლიცია მანქანს უსათუოდ უნდა შეეტყვი ბიზნის, რომ ჩავშინაი მანქანა უფულოდ გამოუშვან, თორემ ვი იცის...

არ ან ი. — კი, მამარემო! პოლიცია მანქანს უკვე შეატყვიბინა. მანქანაში ფული არ იქნება და შეიარაღებული მკვლელებს ბეგრი უშეულებია. პოლიცია სურს, რომ ამ თავდასხმას ხელი არ შეეუბნოს და ერთ ბანდიტს მიიჭ ცოცხლად აიყვანოს, რომ შემდეგ ზოლიმ ჩგუფი შეიჭრის.

გუ გო. — შენ პირველ გავქნებ ცოცხალი ბანდიტის დასაპერად და შენ პირველს მოგარებენ შუბლში ტყვიას.

არ ან ი. — რაღა მაინდამაინც მე? მე ხომ ჩემი ხალხი შეუოლებია.

გუ გო. — კარგად გიცნობ... (ამოიზიბებს) შენ პირველი მიტანებია.

არ ან ი. — სიტყვას გაძღვე, რომ ამას არ გავკეთებ. ბავშვებს გეფიცები.

გუ გო. — (მხრებს აიჩენს) ვერ გამოვიცა, რატომ აწყობენ ბანდიტები თავდასხმას შუადღეს, ამდენი ხალხის თვალწინ... ქალკის ცენტრში... ეს... იდობტობა.

არ ან ი. — არა, მამა, ბანდიტები კვიანიურად იქცევიან. ცენტრში უფრო მეტი ხენსია, რომ პოლიცია გვიან გაერკვეს, რა ხდება. სანამ პოლიცია აზრზე მოვა, ფული უკვე გაიტაცებული იქნება.

გუ გო. — იხეც მართალია. როდის მოეუბნება თავდასხმა, რა დღე?

არ ან ი. — ჭერ დრო გამოურკვევლია, მაგრამ ამხანაგ ვაგვიგებთ.

გუ გო. — შენ უსათუოდ წინდაწინ უნდა შემატყვიბინო თავდასხმის დღე.

არ ან ი. — რასაკვირველია, შეგატყვიბინებ. შენ კი უფრო დეტალურად... თავიდან ბოლომდე ამიხიენი როგორ უნდა მოვიყციც. ეს ხომ შენი რაიონი იყო.

გუ გო. — ზოი ამ რაიონში მე ოცდაათი წელიწადი ვიმუშავე.

არ ან ი. — შენ აქ ყველა ხალხს, ყველა სადარბაზოს იცნობ.

გ უ გ ო . — რასაკვირვებელია, ვიცნობ, (სქემის დაჩერდება) ლეკანის პროსპექტზე ექვსი მტერი... დაჯავშნული ამქანა აქ ბანკიდან გამოსვლა. ალაბა...
 ა რ ა ნ ი . — ხო! ბანკიდან.
 გ უ გ ო . — შემოხუცევე ბარდონის ქუჩაზე. ბარდონის ქუჩა ყველაზე წინარი ქუჩაა ამ რაიონში. აქ სასტუმრო „შერვოდონი“ პოლიციელი დგას... სერჟანტი. მეც აქ ხშირად ვიდექი ხოლმე სადაჩარხოზე.
 ა რ ა ნ ი . — დიასი ახლაც მუდამ დგას სერჟანტი.
 გ უ გ ო . — რასაკვირვებელია, ამ სერჟანტსაც უნდა იცოდეს თავდასხმის შესახებ? რას ფიქრობს კაპიტანი?
 ა რ ა ნ ი . — არ ვიცი, მამაჩემო. კაპიტანმა თავისი საქმე თვითონ იცის. მე ახლა მინტერესებს, რას ფიქრობენ ბანდიტები. სხვა ამბებზე თავდასხმას... დანარჩენი ჩემზე იყოს.
 გ უ გ ო . — (თვითონ იპოვის ქაღალდს) აქ, კოტეში, აფთაქია... აქ საყვარელი, ერთი სიტყვით, ბარდონის ქუჩაზე მანქანა წყნარად გაივლის. აქ არავინ არ დაესხმება თავს. ჩემი განგარისებით ბანკიდან წინს პროსპექტის გზაჯვარედინსაღმდეგ მანქანას თორმეტი წუთი დასაჩერდება.
 ა რ ა ნ ი . — არა, მამა... ზუსტად ცხრა წუთი. მე ბევრჯერ გავუყვი უყან ამ მანქანას და შევისწავლავ.
 გ უ გ ო . — ზუსტად უნდა იცოდეს გვაწვინა მანქანის მოძრაობის დრო. აქ ყოველ წუთს დღი მნიშვნელობა აქვს. ბანდიტებს დრო სწორად და ზუსტად აქვთ გამოანგარიშებული. მათ, ალბათ, ახკრე მათს მისინჯეს მანქანის მოძრაობის დრო და ერთი წუთითაც რომ დაივიწყოს თქვენმა გავწვინამ მანქანამ, ისინი ექვს ათეულზე და ხაზინდელს ამბავი დატრიალებს... ისეთ ციციბლს გახსნიან, შენცა და შენს პოლიციელებსაც ადვილზე მოგიადებენ ბოლოს.
 ა რ ა ნ ი . — გახეხვია, მამაჩემო!
 გ უ გ ო . — (ძიძიულ ჩაფიქრდა) ექსი (გარემუდა).
 ა რ ა ნ ი . — რამ ჩაფიქრა, მამაჩემო?
 გ უ გ ო . — ჩემი ერთადერთი ვაჟის სიცოცხლე საფრთხეშია, მე კი არ ვიცი, რით დავგვარაო!
 ა რ ა ნ ი . — გეშურადები, მამაჩემო, ჩენზე წუთის თავი დაანებო. მე ბავშვი აღარ ვარ, გამოცდილი პოლიციელი ვიცი და არაერთი ბანდით გამოსწუმებია საქიოსო!
 გ უ გ ო . — გამოცდილი კი ხარ, მაგრამ ერთი მუცხარ, შედილი.
 ა რ ა ნ ი . — მამა! სიტყვას ვაძღვებ... მე რისკზე არ ვაჯალ... მუხლს ტყვიას არ შევუშვებ, მაგრამ ერთ რამეს გთხოვ... თუ დღერთი გქმნის, საიდუმლოება შემიწინებ, წარმოვიდგინო, ჩემმა ფურცლებმა თუ გაიგეს, რომ პოლიციის საიდუმლოება მამაჩემს გავუმხილებ, რას იტყვიან?
 გ უ გ ო . — მართალი ხარ, არა... რას იზამ, მე უნდა ვაგრძელებ (ჩაფიქრდება) დრო თუ გაქვს ახლა?
 ა რ ა ნ ი . — კი, თავისუფალი ვარ, დღეს დამე შორიგებო.
 გ უ გ ო . — წაიდვით ლეკვის პრისიპტებ... გავუყვი ჯეშინი მანქანის გზას და ადვილზე მოვისწივო ყველაფერი. ყოველი ნაბიჯი ზუსტად უნდა იყოს გამოანგარიშებული. სხვა დაესხმინათ თავს ბანდიტები მანქანას, თქვენ და უნდა ჩასაფრდეთ. ყველაფერი ზუსტად უნდა შეისწავლოთ. მათთან სუბრობა არ შეიძლება. ისინი ადამიანები კი არა, ძაღლები არიან... ცოფიანი ძაღლები, გველები — წვლის ყნოსეთა და მტლივის ციტირებით.
 ა რ ა ნ ი . — (წამოდგება) წავიდეთ (სასის დახედვას) გავწვინა მანქანის გამოსვლამდე კიდევ ოცი წუთია. ზუსტად მივუსწრებთ. მანქანა აქა მუცხა.
 გ უ გ ო . — (ადგება. შეიღის სახეში შეაჩერდება... სიყვარულით მოეხვევა... მსულებზე ხელებს შეახებს), რა მამარა კუნთები გაქვს, ბიჭო!
 ა რ ა ნ ი . — (იციინს) ლომ არ მემშვიდობებ, მამაჩემო!
 გ უ გ ო . — სახსრულდ ჩაივიდეთ, პოლიციელად რომ გავსარდ...
 ა რ ა ნ ი . — არა, მამა, კარგია, შენს გზას რომ გავუყვი. ჩემი მე გეშინია. თავს სულელურად არ ვაჯავებ.

გ უ გ ო . — მე სწორად ამ შენი თავდაჯერების შეშინია.
 ა რ ა ნ ი . — (უცნობად) მე — შენი შვილი ვარ!
 გ უ გ ო . — ერთდღის მჭერდა საკუთარი თავის, მაგრამ...
 თანაც შენი ბედი მანულებს. (პაუზა). იქნებ რომელიმე კაპიტანთან მივიდე. მე მას აუფხინს, ერთადერთი რომ შენ შევარა.
 ა რ ა ნ ი . — მამა, გემარაბები ეს არ ჩაიდნენ. წარმოვიდგინო, რა მდგომარეობაში ჩამაყუებ, შენ რომ კაპიტანად მიხვიდე და მოხსენი, რომ შენი ერთადერთი შვილი ისეთი დამლაქავი და ბრიაყავი, მისთვის არავითარი სერიოზული საიდუმლო საქმის მიწოდება არ შეიძლება. გესმის, ვუგო?... ამის შემდეგ რაღა ფასი შენთვის?
 გ უ გ ო . — მართალი ხარ, შვილო. (ბეჭებზე ხელს დაარტყამს) მინახია და ვიგეოვო, რომ შენ ასეთ საქმეზეს გადამოხებ, მაგრამ რას იზამ, მამა ვარ და შეშინია!
 ა რ ა ნ ი . — წავიდეთ, გუგო!
 გ უ გ ო . — მეგობ მოხარა, ბილო სამუშაოდ ავიყვანია.
 ა რ ა ნ ი . — ბილო უკვე ერთი თვეა ჩემთან მუშაობს. ამ ოქტობრივში მიიღებს მონაწილეობას. მისთვის კარგი გამოცდა იქნება.
 გ უ გ ო . — ბილოს ამ ოქტობრივში მონაწილეობა საფრთხილოა, არა...
 კუპა არა აქვს, სადღე დაიტარებენ და საქვს ჩავუშლი.
 ა რ ა ნ ი . — არა, მამა, ბილომ არაფერი იცის და არც ეცოდინება, სანამ გვაჯავრდნენ არ დაუყვებენ.
 გ უ გ ო . — ჩემი კარისკენ მიდიან. შემოდის ქანტა.
 ქ ა ნ ტ ა . — თქვენ საით?
 გ უ გ ო . — ქალაქში გვიანდა გავიხიაროთ. გინდა შენც წამოიდი! (არასთ ქალაქს ურკავს).
 ქ ა ნ ტ ა . მე სივრცის დრო არა მქვს. სადღი უნდა მოვაწაწო.
 გ უ გ ო . — მალე დავბრუნდები.
 (გვიღის).
 არანი ღელს აყოცებს და ვაღის.
 შეუქ ქრება
 საღმთა. გუგო და ქანტა მაგიდასთან სხედან და რაილის უსმენენ. მათ წინ მაგიდაზე პატარა რაილიშობები დგას. გრძელდება რაილიგადაცემა:
 ...გაეშინა ატომიწინაზე თავდასხმის მონაწილეობის უდავოდ გამოცდილი ბანდიტები ღებულობდნენ...
 გ უ გ ო . — (გულმოსული) რაზე მომბატუნა იმ ლაქრიამა. ხომ დამ...
 პირდა... თავდასხმის დღეს შეგატყობინებო.
 ქ ა ნ ტ ა . — (გაკვირებული) — ვინ დაგაპირდა?
 გ უ გ ო . — მომბატუნე... უსმინე!
 (რადიოპარატზე შეითითებს).
 ხ მ ა რ ა დ ი ო შ იიტყობა ბანდიტები დიდხანს უთვალავდებდნენ და კარგად შეისწავლეს ფულიანი მანქანის მარშრუტი. თავდასხმისთვის აორჩიეს ყველაზე გადატვირთული და ხალხით ხავს ადგილი — მისი პროსპექტის გზაჯვარედინი...
 გ უ გ ო . — აი... სწორად ისე მოქმედნენ, როგორც თუ ვქვით.
 ხ მ ა რ ა დ ი ო შ იიტყობა, თავდასხმის თხუთმეტი განტყობნენ ნაკლები არ მონაწილეობდა. როდესაც გზაჯვარედინის ფულიანი მანქანა მივიხლოვდა, ერთ-ერთი ბანდით მანქანი გზაჯვარედინზე შეიჭრა... რვა მანქანა დალქვა და ამით გზაჯვარედინი გადალქვა. ბანდით კი მანქანადას გადმოხტა და ხალხში მიიშალა. მისი მანქანა მოპარული აღმოჩნდა...
 გ უ გ ო . — (თითქოს ამოუცხს) ჯერ ყველაფერი ისე მიდის, როგორც მე გავაჯავრე.
 ქ ა ნ ტ ა . — შენ რა შუაში ხარ? რა გაიჯავრე, ადამიანო?
 გ უ გ ო . — ნუ მიშლი... უსმინე.
 ხ მ ა რ ა დ ი ო შ იამ დროს განტყობნენ ფულიან მანქანას მივირდნენ. მცდელები განაპირებს. მანქანის კარები აფუთქებს და მილიონ ორასი ათასი ფული წაიღეს.
 გ უ გ ო . — (იყვირებს) მილიონ ორასი ათასი?... მე ხომ ვუთხარი იმ იდობებს, მანქანი ფული არ წაპოვიდათ-მეთქი!
 ქ ა ნ ტ ა . — (გაეცხებულა) ვის უთხარი?
 გ უ გ ო . — ვისა და არანს.

ე ნ ე ტ ა . — არაჩი რა შუაშია?

გ უ გ ო . — თუ ღმერთი გწამა, ვარწმუნდ... მომასმენინე!

ბ მ ა რ ა დ ი მ ო შ ი . — გზაქვარდენე საშინელი აურზაური ატედა. დიდი სროლა, დიდი ყვირინა... ყველას ცენონა, რომ აურაცხელი ხალხი დაიბოცა, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ მხოლოდ ორი პოლიციეული მოკლეს.

გ უ გ ო . — (ზეუ წამოიბრუნა და იყვირებს) ეს არანია! ჩემი არანი მოკლეს!

ე ნ ე ტ ა . — (შეიკლუეს) ვაიმე შვილი! არანი მოკლეს!... ე ნ ი არანი.

ბ მ ა რ ა დ ი მ ო შ ი . — „ერთ-ერთი ნოკლეული პოლიციელი აღმოჩნდა ბი-ლი დეო. მეორე კი ვერ ვერ იცნეს, მას არავითარი სახელი არ აღმოჩნდა თან.

გ უ გ ო . — (სასოწარკვეთილებით) ეს არანია.

ე ნ ე ტ ა . — (ისტეტიულად) არანი ეს არა, ბოლო.

გ უ გ ო . — არანი ის არის, სახუთები რომ არ აღმოჩნდა, მაგრამ არის უსახუთოდ იცნობდნენ. ზნის პრისსექტი ხომ მისი არანია?

ბ მ ა რ ა დ ი მ ო შ ი . — „ახსეთი ოხტატურად ორგანიზებული და თავსდურა გამარცხე ცენტრალურ პრისსექტზე ჩვენს ქალაქს დიდი ხანია არ ახსობს.“

ე ნ ე ტ ა . — (მამალა ტრისი) არანი ჩემო არანი ჩემო ბოო...

გ უ გ ო . — ქალო, ნუ ღრიალებ, რატომ მაინდამანც არანი... ის მოკლელი ხომ ვერ გამოიცნეს. არანს ყოველი ბავშვი იცნობს მის ჩაიონში.

(უცხად ჩიბებში რველვერებს იღებს და საღაღე წასასვლე-ლდ ეშხადება).

ე ნ ე ტ ა . — საით მიღიხარ?

გ უ გ ო . — (ქედს იხურავს) ნუ გეშინია, მალე დადგბრუნდები. მე მგონი, არანი ცოცხალია. რატომ მაინდამანც ჩვენი ვეო უნდა მოეკლათ... ქალაქში ათასობით პოლიციელია... რატომ საინტერესო არანი?.. ვეუო კარბისკენ მიდის, წინ მას შკ-მოკლეთა არანი, რომელსაც ხელში ვახუთები უქირავს.

ე ნ ე ტ ა . — (შეიკლუეს) არანი შვილი! შენ შემოგვევლოს დე-დაშენი!

(გაქანება მიკენ და ცისურე ჩამოეკლბა).

გ უ გ ო . — (დიღხანს მიჩრებება შვილს და უცრად მოსხლეტით და-ჭრება). მაღლობა ღმერთი, ცოცხალი ხარ. (პარჭვარს გადიწერს).

ა რ ა ნ ი . — ცოცხალი ვარ მამაშემო... მე საყვილს არც ვაპირებდი და არც ვაპირებ.

ე ნ ე ტ ა . — (შეიხადებს) არან, ბოლო მოგაკლბს... ჩვენი ბოლო... შეჩის ბოლო.

ა რ ა ნ ი . — ბილო მოკლეს. დედა... რა გაწყუბა... საშინელი სროლა იყო.

გ უ გ ო . — მაგრამ შენი ოპერაცია ჩავარდა. თქვენ ვერც ერთი ბან-დიტი ცოცხლად ვერ დაიჭირეთ. მე ხომ გითხარია, იმისთვის უნდა გეტყობო ხელი, ვინც მანქანით პარცელაში შეიჭრა გზაგა-რედინზე.

ა რ ა ნ ი . — ვერ დავიჭირეთ, მამა. ყველანი უწინებლად წვიდნენ. აი, ჩვენი ქალაქის საღამოს ვახუთები კი იმაზე გასუფირიან, თუ რა ოხტატურად დამუშავებულნი და გაბედული გეგმა ჰქონდათ გამტაცებლებს.

(მამის წინ მაკლავს ვახუთებს ყრის).

გ უ გ ო . — მე ხომ ყველაფერი თავიდან მოგაყუევი. ავიხსენი, სად ვინაცრავენ მანქანას, რა როგორ მოხდება, მე ხომ ყველაფერი წინაშე ვიხსენი ვითარა.

ა რ ა ნ ი . — ყოჩაღ, მამაჩემო! შენ ყველაფერი თავიდანვე კარგად დალაგა!

გ უ გ ო . — შენ კი... (ხელი ჩაქანდა) ვერც ერთი ბანდიტი ვერ დაიჭი-რე. ჩვენი ბილო კი მოკლეს... ერთი პოლიციელიც თან მიყუ-ლეს. მართლა, რატომ ვერ გამოიცნეს ვინაა. შენ მას ხომ იც-ნობდი?

ა რ ა ნ ი . — (ცოტა დაბნეული) იგი პოლიციის ფორმაში გადაცმული ბანდიტი აღმოჩნდა.

გ უ გ ო . — ამა გასაგებია. კიდევ კარგი, რომ ერთი ბანდიტი მარც-ხოვლით. ზოგჯერ მოწმედ მკვდარიც კი გამოდგებოდა!

ე ნ ე ტ ა . — საწყალი მგერი, რა მოუვა, როცა გაიგებს, რომ მისი ბილო მოკლეს.

ა რ ა ნ ი . — დედა, ძლიერ დაღლილი ვარ და ძაღლივითაც მშაა.

ე ნ ე ტ ა . — ახლავე, შვილი! (მიდის კარისკენ და მოთქვამს) საწყალი ბილო... ჩვენი ბილო.

(ვაღის).

გ უ გ ო . — ძალიან გეშინოდა, არან, გეშინოდა, რომ მოკლავდნენ ის წყუთლები. მაღლობა ღმერთი, გადარის! (პაუზა) მაგრამ ერთი ხომ ვერ გამიგია... ხომ იცოდნენ, რომ თავდასხმა მოხდებოდა. მანქანის ფულით დატვირთვა რა საჭირო იყო? ეს რა იდიოტო-ბანა. ფული რომ დაკარგეს... მილონ ორასი ათას!

ა რ ა ნ ი . — ყველაფერი გეგმით იყო გათვალისწინებული, მამაჩე-მი!

გ უ გ ო . — (გაეკვირებული) როგორ თუ გეგმით? არანი დეფენსაში გადის და მაშინვე უნარბუნდება. მიმიე, საყ-სე პორტულს მამის წინ მაკლავს სტება.

ა რ ა ნ ი . — ეს შენია, მამაჩემო!

გ უ გ ო . — ეს რაა?

ა რ ა ნ ი . — ფული, ზუსტად აქი ათასი.

გ უ გ ო . — რომელი ახი ათასი?

ა რ ა ნ ი . — შენი წელი მილიონ ორასი ათასიდან.

გ უ გ ო . — (ჭკრ არაფერი ესმის) რა წელი?

ა რ ა ნ ი . — მამა! ჭავშიანი მანქანა მე გაგვარცე.

გ უ გ ო . — (ელანებაკავი, თითქოს დამწუნდა. შვილს გამოშტერბე-ვს მისტერებია. ბოლოს ძლიეს წაილღულღულეს) არ მეცმის... ვერ გავიცე, რას სმობ...!

ა რ ა ნ ი . — მამა! მანქანის გამარცხის შესახებ პოლიციამ არაფერი იცოდა და არავის ჩემთვის არავითარი ოპერაციის ჩატარება ვერ მოუწვია. მე თითონ ვადაწვევებ მანქანის გამარცხე და მო-ველი შენთან ჩრევისთვის. შენ კი მე მასწავლე, ფულიანი მანქა-ნა როგორ უნდა გამგზავცა. აი! (პორტულზე ურენა) შენი ეპაბრეტული ახი ათასი.

გ უ გ ო . — (ბოლოს მიხედება, რაც მოხდა, ზეუ წამოიბრუნება, იღრი-ალებს და არანს ისეთ სილას გაწყნავს, რომ არანი წაპარბადე-ვა) ძაღლის შვილი, არაშხად!

ა რ ა ნ ი . — (მამაზე გულ არ მოსდის, წყნარად) ნუ ყვირი, მამა! ვინ-მე გაგორებებს.

გ უ გ ო . — ახლავე ჩავაძალდებ.

(უკანა ჯიბეზე ხელს იტაცებს, რველვერს ამოიღებს). არანი მამას ხელში ეყვება. ეტყობა, მამაზე ძლიერია, რველ-ვერს ძალით უკანვე, ჯიბეში ჩააღებინებს.

ა რ ა ნ ი . — მომისმინე, მამაჩემო. შენ რომ არა, მე ამ თავდასხმას ვერ მოუწვია, თავს ვერ ვაგართვდი!.. შენ მე დამხმარე- შენ რომ არა, ასეთ თავსდურ თავდასხმას თავს ვერ მოვა-ბამდი.

გ უ გ ო . — მე ახლავე წავაღ პოლიციოში და შევატყუბინებ, რომ ჩე-მი შვილი ბანდიტია.

ა რ ა ნ ი . — (აუღელვებლად) არა, მამა! შენ პოლიციოში არ წახვალ. შენ შვილს არ გასცემ. მე კარგად ვიცი, როგორ გიყვარვარ. შენ ისიც იცი, როგორ მიყვარხარ და ჩემს სიცოცხლეში არასოდეს არ გაგაცემ.

გ უ გ ო . — (გაოგნებული, პაუზის შემდეგ) ეს საზნორბობა რად ჩაი-დინებ?

ა რ ა ნ ი . — (პაუზის შემდეგ) საჭირო იყო. ეს რომ არ მექნა, — შენი სამი შვილიშვილის ბაბუას დაატუსაღებდნენ... ჩემი ტერტებს მამას.

გ უ გ ო . — (გაეკვირებული) ტერტებს მამას მილიონ ორასი ათასი რად სჭირდება?

ა რ ა ნ ი . — არა... მას სულ ოცი ათასი სჭირდება, რომ საღაროში დააბრუნოს, მან ოცი ათასი დაკარგა. მეტროში მოპარეს, მაგ-რამ ოცი ათასიც ხომ ფულია, ახა, სად უნდა გვეშოვა? ჩემი ტე-რტეა დღე და ღამე ტირილი. ათასი მოკლეს აპირებდა.

გ უ გ ო . — ტერტებამ იცის, შენ მილონ ორასი ათასი რად გაიტა-ცი?

არ ანი. — ტერეზამ რატომ უნდა იცოდეს?

გუგო. — ტერეზას მამამ?

არ ანი. — ან ტერეზას მამამ რატომ უნდა იცოდეს? ამ თავდასხმის შესახებ შენს გარდა კაციშვილმა არ იცის.

გუგო. — როგორ თუ არავინ? რადიოში გამოცხადეს, რომ თავდასხმაში მონაწილეობდა თხოუმბერი ბანდიტი...

არ ანი. — არა, მამა. სული მოსი ტყუილი... მაგრამ ორი მოგვიკლეს. ხოლო ის პოლიციელი, რომელიც ვერ გამოიცხვს... ეს იყო სერჟანტი მეოცდამეექვსე რაიონიდან.

გუგო. — მერის ბილო უყვარდა. ნულე მისი მოკვლა აუცილებელი იყო?

არ ანი. — (ცოვად) აუცილებელი იყო, მამაჩემო.

გუგო. — ნულე შენ მოკალი?

არ ანი. — (შეიშუშუნება) არ ვიცი.

გუგო. — (დაინებობთ) ნულე შენ...

არ ანი. — სულ ერთი არაა, ვინ მოკლა? შენ, მართალი იყავი, მამაჩემო. ბილოს გრძელი ენა ჰქონდა და საღმე რაზემ წამოაყრდნობდა. მერის ათი ათასს მიეცემ.

გუგო. — (გაკვირვებულა) არ მისცეს გციოხავს, — ამდენი ფული საიდანა გაქვსო.

არ ანი. — შე მინდა, მერიმ ადამიანურად იცხოვროს.

გუგო. — ნულე შენ მოკალი ორივე?

არ ანი. — არ ვიცი, მამა.

გუგო. — შენ მოკალი, არამზადავ?

არ ანი. — შეიძლება... იქ მწელი ვასარკვევი იყო, ვინ ვინ მოკლა.

გუგო. — ბილო კარგი ბები იყო.

არ ანი. — შენ ბილო არ ვიყვარდა.

გუგო. — არ წიყარდა, ხანამ შენ იგი სამუშაოზე არ მოწვევებ. მე არ მინდაღა უმუშევარი სიმე მოვლდო.

(შვილს თავლებში შეაჩრებდა) ჩემი შვილი განგებტრია.

არ ანი. არა, მამამ მე პატიოსანი პოლიციელი ვარ... ღმერთმანი.

გუგო. — ჩვენ ნამდვილად პატიოსანი პოლიციელებიც ვყავს.

არ ანი. — რასაკვირვებია, გუგო. შე პატიოსანი პოლიციელი ვარ. ყოველთვის პატიოსნად ვასრულებ ჩემი უფროსების ყველა დავალებს. მხოლოდ ერთხელ... მამაჩემო, ერთხელ გადავაბიჭე კურონის საზღვარს. ამით მე ჩემი საყვარელი მეუღლის მამა გადავარჩინე დატუხალებს... ამასთან ერთად, შენთვისვე... სრულიად შემთხვევით მეც უზრუნველყავი ჩემი მომავალი ცხოვრება... მინდა, — მამაჩემოც უზრუნველყავო, რომ ბედნიერი იბერე მკონდეს.

გუგო. — (გულშისუთლი) ჩეა ჩეაჩინდე, თორემ შუბლს ტყვიით გაგიხრებტ, ჩემი სახელი დღეიდან ადარ ახსენო. შე არ მინდა ბანდიტის მამას მესაძღენენ... მე უზრუნველი სიბერე მაქვს. დღემდე ბედნიერად ვი ვიყავა.

არ ანი. — მამამ მე რომ თავვეც დამეიღონ, ცეცხლი შემინთონ და გახურებულ შანთებო შიშველი ტანი დამიდაღონ, მანც ვე-რანენ მათქმეინებს, რომ ეს გახედული, უდიერი და კვიინი თავდასხმის გეგმა ჩვენი ქალაქის ყველაზე პატიოსანმა და თვალდავებულმა ყოფილმა პოლიციელმა, გუგო გერეზამ დაამუშავა.

გუგო. — ვაი, სირცხვილო, თავისმოჭრავ...

არ ანი. — მამაჩემო! ჩვენ დროში ვის როგორაც უნდა და როგორც უნდა, ისე ცხოვრობს. სირცხვილი და თავისმოჭრა გუდამ-შიერობაა, ვუკაც და ღლიერ ადამიანებს უფლებია არა აქვთ სი-დატაკეო იცხოვროს.

გუგო. — სტუოი ღლიერი და ვუკაცი ადამიანები არ ძარცვავენ და არ იპარავენ. უჩალობენ მხოლოდ სულიერად დაინებებული და ნამუსხარციხელი კაცუნები.

არ ანი. — გუგო! ეს დამაყუებელი ფილოსოფია შენი სიმე არაა! ახა, საიდან აქვთ ზოგიერთებს მილიონები?... მილიონებმცხადანს მილიონებშიც. იქიდან, რომ უჩალობენ, იპარავენ და მსრცხვენ. მაგრამ ისინი დიდე გაქვინებს უჩაღებუ არიან. ვაგშიან მამა-ნებს კი არ ძარცვავენ. ძარცვავენ მთელ ქალაქებს... ძარცვავენ ქვეყნებს... კონტინენტებს...

გუგო. — (შეშინებულა) ძალიშვილო! შენ ყველაფერი ეს სი-დას იცი.

არ ანი. — დღეს ყველამ ყველაფერი იცის, მამაჩემო. მე და შენ კი... (ხელა ჩაიჭიმა) მე და შენ ბურში ვხსენდვართ... ყურბო მამბოთ გევაქვს დატულო, რომ არაფერი გავიგონოთ და გავიგოთ.

გუგო. — გაჩუმიდი!

არ ანი. — გაჩუმებულად ვარ...

გუგო. — შენ ჩემი შვილი აღარა ხარ.

არ ანი. — ღმერთი ნუ სცოვად! შვილზე უარს ნუ ამბობ. შენზე საყვარელი შე არავინ შეუვა... ვასრად იცი, სიცოცხლეს მირჩენე-ხარ.

გუგო. — ჩემი ვაფი უჩაღაო... მძარცველი.

არ ანი. — არამე უჩაღი არა ვარ... ახალოდეს არავინ არ გამოქ-რდავს და არ გამაძარცვავს.

გუგო. — ბილო ხომ შენ მოკალი.

არ ანი. — დღამი შე მოკალი. სხვანარად არ შეიძლებოდა. იგი ე შენი რჩევის გარეშე მოკალი, მაგრამ მერის ამისთვის ათი ათასს გადაუღებო.

გუგო. — არ გახელო!

არ ანი. — რატომ? მერის ფული სჭირდება.

გუგო. — (ჩაფიქრდება) მე ერთი რამის მეშიინა!

არ ანი. — რისი?

გუგო. — შენ დაიწყებ ფულის ფანტებს... მარცხენი და მარცხენი... უნაჩრებოლად და რაც უფრო მეტსა და ჩქარა დანარჩეუო შენ და შენი ამხანაგები, მთი უფრო ჩქარა მონახავენ მათ. ვინც ვაგ-შინაი მამაჩენა გაძარცვა მისი მოსახლებს გვაჭარედობენ... იი, მამინ ატირდებაან მამაშენიცა და დედაშენიც... ატირდებაან შენი ტერეზა და შენი ბიჭუნები. თქვენ მალე გამოგიქვრენ!

არ ანი. — არა, მამა... ჩვენ ვერ გავიგვიქვრენ.

პაუზა

გუგო. — თუ პატიოსნად იყოფი ნდავლს, მამინ მერის ათი ათასი კი არა, მეტი ერგება. ბილოს, როგორც მონაწილეს, თანაბარი წილა ერგება!

არ ანი. — ბილოსთან ათი ათასზე მკონდა მოლაპარაკება.

გუგო. — (შეშოთებულა) ნულე მამ იცოდა... შენი გეგმა?

არ ანი. — ჩემი კი არა, შენი. გუგო. ბილო ისეთი წმინდანი არ იყო, როგორც შენ გეჩვენებოდა. რამდენიმეჯერ იყო დატუხა-დებული კიზარობისთვის. ეს ყველაფერი გამოირკვა, როდესაც პოლიციამა ეწყობოდა სამუშაოდ. მე მას თავდებად დაუდევ-ქო.

გუგო. — საყოღარი ბები.

არ ანი. — მო... თქვა, შშიერი ვიყავითო.

გუგო. — რადიოში ვაგმოსხვი, თავდასხმამი თხოუმბერი ბანდიტი დებულბოდა მონაწილეობასო.

არ ანი. — ტუთულო. მე ხომ ვითხარაი, — ოთხი კაცი ვიყავით, ორი დაიღუპა, დვარჩით ორი.

გუგო. — მილონ ორასი ათასი როგორ გავიავითო.

არ ანი. — ნახევარი ხელმძღვანელს.

გუგო. — (გაკვირვებულა) შენ მიიღებ ექვსას ათასს?

არ ანი. — უკვე მივიღე. ასი ათასი მას, ვინც ეს გეგმა დაამუშავა.

გუგო. — ეხე იგი მე, მოავარ განგებტერს... შვილმა მე უჩაღი გამ-ხადა!!!

არ ანი. — რას ამბობ. მამა. უჩაღი და განგებტერი კი არა, გამოც-დლი და ნიჭიერი ორგანიზატორი ხარ.

გუგო. — შენმა მამაკაცმა იციან თუ არა, ვინ არის ეს გამოც-დლი და ნიჭიერი ორგანიზატორი?

არანი. — ვისა რა საქმეა, ვინ დააშუშავა თავდასხმის გეგმა. შენ რომელ მხაკაცებზე მედლარაკები?

გუგო. — მაიხე, ვინც შენთან ერთად გამარცხა მკაქანა.

არანი. — მხაკაცები კი არა, ერთი კაცია. მას მე უკვე მივეცი მისა ახი ათასი.

გუგო. — დანარჩენი ოთხისი ათასი რა უყავი?

არანი. — დანარჩენი? ოცი ათასს ჩემს სიმამრს მივეცი. სწოლედ მის გეგო მოეწყო ეს თავდასხმა. ათი ათასი მერის. სამას სამოდაათი ათასი უკველი შემოხვევისთვის შენახული მიქნება. მართლაც, ეს დიდი ფულია, მაგრამ ხელს არ ვახლებ... ვინ იცის, მერე ხანაძი განდებს... ოთხმოცდაათი ათასი კი... ჩვენი ქალაქის პროკურორს ჩაუგდება ესას.

გუგო. — ყველაფერი ეს საიდან იცი?

არანი. — მამაა წერა-კითხვა ვიცი. ქოთანს (შუბლზე ხელს დაიკრავს) მუშაობს, დანარჩენი კი თავისთავად მოიძიებს. ამ ქვეყანაზე ზოგად უფროსობს, ბრძანებებს იწვება, ზოგი კი ბრძანებებს ასრულებს. მეც მინდა ხანდახან ბრძანებები გავცე და არა მარტო სხვისი ბრძანებები ვასრულო.

გუგო. — შეშინია, რომ შენ პროკურორისი განგებები გახვები.

არანი. — ნუ გეშინია, მამაჩემო განგებები არ გავხვები. ეს სახელით ხელსდება, მე საში შეილი მუცე, ცოლა, ნახა, დედა... და მინდა ამ ქვეყანაზე გემრთილად ვისცოვო და არა სამი მებერი მონის ლუბა გავხვდე.

გუგო. — (ჩაფიქრდება) არასოდეს მომხდებია აზრად ვინმე გემრთილად უფროსობის პატიოსანი პოლიციელი ვიყავი. ვიჭერდი კონტრანანდისტებს, ნარკოთი მოვაკერ სიუტელანტებს, ვესროდი ხანდავებს და კვლავად, ვფანტავდი მუშაობა დემონსტრაციებს, რომელი ვუფროსობის ფაბრიკის მუშაკების კომიტეტთან, და ვაფუხადებდი ფაფილის კომიტეტის წევრებს. მეც ბებრეკარ ვაფუხავარ... ორგერ ტუციითა და მჭერსა დაიხს სათუფათო საშუალო მქონად, მაგრამ უკველივის წესრიგის დამკვედი ვეყავი... პატიოსანი პოლიციელი...

არანი. — (ინოსტად) „პატიოსანი პოლიციელი“... დღეს, სიბერის ეფსს, რა დავარა, მამაჩემო, ამ პატიოსანი ხელოზიდან. მიკაქი, რომელიც შენი არაა. ოქროს საათი და ბუდეები მოვლიციას საყურადღაო, ქუდიც კი პოლიციის ტუციითა... და ამავე დარს შეუძლებია ყველად წუთში შუბლში შუბლიც მიიღო. და ხანრი ღრს გაგავარინ ვუღლი... სატუფარა იხვი ხარ, ამხასც თუ პატიოსნება მქვია. არა, მე არც რკველუციონერი ვარ და არც ექსტრემისტი. მე თვითონ ვუფლადარ ვამ უცვლებს, რომცხსა ჩემი უფროსობის მიზრძანებენ... მაგრამ, მეც მინდა უკეთ ვისცოვო. მომხებურდა სხვისი კონების დარაჯობა... ცოტა ჩემს თავზე და ჩემ ოქანზედა მინდა ვაფროსო.

გუგო. — დღეს შენ მოკალი შენი სიძე ბილი... და შენი ამხანაგი.

არანი. — მამაჩემო შენს მოლაუზე სიძეს შედგლო სახრბოლაჯე გაგვჩავა შენი შევილიც... შენცა და ჩემი ცოცხალი მეგობარიც.

გუგო. — ესე იგი, ჩემი ამ საქმეში მონაწილეობის შესახებ შენს გარდა სხვებზე იცინა?

არანი. — არა, მამა შენს შესახებ ჩემს გარდა არავინ არაფერი იცის. შევიძლია ტყილად იძინო.

გუგო. — რა დამაინებებს, ჩემმა შვილმა ჩემი სიძე მოკლა.

არანი. — ადამიანები, როცა ხანში შედიან, სანტიმენტალური ხდებიან... შენ ამ ახალს ხარ, მამაჩემო. მოეწუა მწარე ფიქრებს... აჰი ასი ათასი... ხარკე და იტვირთე ადამიანურად.

გუგო. — (მწარედ გაიღიმებს) ეს ასი ათასი ჩემთვის თითქმის იგივეა, არც კუბის ფული.

არანი. — რა თუ კარგი ცხოვრებისთვისაა გაჩენილი, მამაჩემო, და არა კუბისთვის... დააჩენე თავი მუშაობს, არაა შენი საქმე სატუფარა იხვის როლი.

გუგო. — მუშაობს რომ თავი დაეაწირო, პოლიცია დაინტერესდება, რა სახსრებით ცხოვრობს გუგო გერერიო.

არანი. — ჩვენს პოლიციას არ აინტერესებს, რითი და რა სახისაა ლეტი ცხოვრობენ ჩვენი ყოველი თანამშრომლები.

გუგო. — მაგრამ დღეს ჩვენი ქალაქის პოლიცია დაინტერესდება გუგოს განაგრძა მისი არასაკუთარი გვაჭარადინუნე ვაშუშინა მანქანა. შენ გეწინა, ფული აიღე და ამით ყველაფერი ამითაგადა? არა, შევილი მიმელი დავიდარბაა აწი დაიწყება... მუდამ მუშა... უძლიროდ დახვები, — შენ და შენს მეგობარს აწი მოვალთ...

არანი. — შენ ახე ვიჭირო?

გუგო. — ამაში დარწმუნებული ვარ, არანი შენც თვითონ მაღადარწმუნებ, რომ ეს ასეა. უნაღდედ დიქრის, ამ დანაშაულის თანამონაწილე ერთად დარჩა... დანარჩენი ორი შენ თვითონ მოკალი.

არანი. — (გაგონებულად) დიამ... ერთი.

გუგო. — არა, სამი.

არანი. — სამი საიდან?

გუგო. — ესე იგი მე... მეორე შენ, მესამე კი ის შენი მეგობარი. აი, სამი, სახსოვრად, როცა ასეთი დიდი დანაშაულის ამბავი სამკაცეა იცის, სამი მუქმე! (თავს გააქნებს) და თითოეული თქვენგანის მდმივი ოცნება იქნება, დანარჩენებს სიცილილმა მაღად დავროს მახე.

არანი. — (პაუზის შემდეგ) სისულელეა. ვანა შენ იმავე ოცნებებ, რომ მაღად მოკვდე?

გუგო. — მე არა... მაგრამ შენ სხარტლს სახლგარე არ ექნება, თუ გაიგებ შენი თანამონაწილის უცვარ სიცილილს... აი, მაშინ კი შევიდად მონაწილეთ... გემრთილადც დაეაგრინება საკუთარ ლოგოშო... რაიხვადე კი, სანას ის ცოცხალია, მოხვდება არა გიწერია... ვერც ის მოხსენებს, სანამ შენ ცოცხალი ხარ... ასეთია, შევილი, სახსლას დანაშაულის წიწვის კანონი. ბოი მოხალა... ვინ არის ის შენი თანამონაწილე?

არანი. — (ცოტა დაწნული) — მარკო პეტერისი... ისიც მოკლივლია...

გუგო. — შენთან მუშაობს?

არანი. — არა... ოცდამეექვსე უზნიდანაა (ჩაფიქრდება) ისე... საწლი კაცია, ის მეორე ჩვენი ამხანაგ, მე კი არა, პეტერისმა მოკლა.

გუგო. — (ირონიულად) ჩვენს საქმეში ყველა ხანდა. შენ იყავი საწლი ცოცხლისმა ბოლსაფივის, შენი პეტერის საწლი იგი მისი მეგობრისთვის, რომელსაც ტვინი ტუციით გაუფრტია. მოკლდე, ჩემო შვილი, ფიხვლად იყავი, დაელოდე საფრთხეს. მჭირბობა შეულოცარი შემოიჭრება თმაგაჩენილი მერი, მამასა და მისს მიაშვლავა.

მეორე ოთხიდან ეჩენტა გამოდის, რომელსაც ლანგითი საქმელი და თფუშები მოაქვს. ქალიშვილი, დღდას რომ დაინახავს, ადვილზე გაჩრდება. გუგო უცუბ სასეე პორტფელს იღებს და მაგილის ქვეშ ავღებს.

მერი. — (ისტერიულად იციულებს) დედა, მამა, არანი ჩემი ბილი მომიკლავ... ბილი მომიკლეს. (თავში მუშტებს იფინს).

ვანეტა. — (ლანგარი ხელიდან უვარდება. თფუშები და ჰქვები იმხსრება, შეიციულებს) შვილი... მერი!

მერი. — (მოქვამს) ჩემი ბილი აღარა მკაცა... ბილი აღარა მკაცა. (მამს მივარდება, კისერზე ჩამოეცილება) არანი მე მოკალი ბილი. მე... მე შენ შეეჭყვენი, რომ ის საშუალო მოგვეყო პოლიციისში. რატომ დამიჭერ? რატომ? რატომ დამიჭერ, არანი!

არანი. — (გავიფრთხილი, არ იცის, როგორ დაეპყრო) რას იზამ? რას იზამ, მერი... ასეთია ეს ისტერი ცხოვრება. (ცილილობს, როგორმე მერის ხელებიდან თავი განითავისუფლოს. შემოხედულო თვალებით გუგოს მისჩრებია. მერის თავზე ხელს უსვამს) დაწვარდი, დაწვარდი, მერი! დაწვარდი, ჩემო გოგონა.

მერი. — (შეკიულებს) არანი შენ მოკალი ჩემი ბილი, შენი!

არანი. — (დაწნული) რას ამბობ, მერი... მე რა შუაში ვარ?

მერი. — რატომ აივანე პოლიციაში საშუალო... შენ კი არა, მე მოკალი... მე.

ქანტა ტირის. გუგო მრისხანე თვალებით მისწერებია არას. არანი ყო ამაღ ცდილობს როგორმე მერის ხელებიდან თავი განთავისუფლოს. შუქი ქრება.

ღამეა. ოთხში არიან ქანტა, გუგო და მერი. ეტყობა, გუგო მხოლოდ აქვან დაბრუნდა სამუშაოდან, მას სიტუარია იხსენის კოსტირები ავიდა.

მერო. — (ხერხეულიან) ჭრჭერობათ მუშაობა არ შეიძლება... არაფრის გავტობს არ მინდა... არ შემიძლია. ზედ თუ სამუშაოზე არ გავდებ... სახსარადან დაბოძონ.

გუგო. — ჭრჭერობათ იმ იმუშავებ... არაფერია... მადლობა აღმერთს, სახსელი გვაქვს და საშემლი. ჩვენ, მე და ქანტას, შენს გარდა ვინ გვაჯავს?...

ქანტა. — კი შეილი კი... მოიცა, ჭრ ნუ იმუშავებ. დაწვარდი. ღმერთი მიწყალება... მშავებინ არ ვართ.

გუგო. — რასაკვირვებია... უველაფერი გვაქვს... მე ხომ ვმუშაობ.

მერი. — მე კარგად ვიცი, მამარემო, რას ნიშნავს შენი მუშაობა... რას ნაჩერელი და წუნარი სამუშაო გავს.

გუგო. — რა გავწუბა... ასეთია პოლიციის ბედი და საქმე.

მერი. — (შეოკლებს) პოლიციაზე ზურაფერს მტყუე... (ზეზუ წაშლივრება და მეორე ოთახში გაიარდება).

ქანტა. — საცოდავი გოგონა, არ ვიცი, რა ვუყო.

გუგო. — არაფერია... (ამოიხრებს) დრო უველა კრილობს აშუშებს. დაწვარდება...

ქანტა. — დაწვარდება... დაწვარდება.

გუგო. — (პაუზის შემდეგ) ვანტა! ვთქვით, რომ შენ ღამე... შენ მოგვევით, ასი ათასი იოვე... შემოსხვევით...

ქანტა. — (გაცივრებული) რას ასი ათასი?!

გუგო. — რასაკვირვებია, ფულ... აი, სადმე ნახე ასი ათასი შენ მოხვევით, ან ბეტროში, ან ავტობუსში, როგორ მოიქცეოდ... რას იზამდი?

ქანტა. — რასაკვირვებია, მამარემო მეტიანდი პოლიციაში, რომ ფულის პატრონი მოვინახა!

გუგო. — ვთქვამ, პოლიციამ ვერ მინახა ფულის პატრონი და ასი ათასი უნდა დაგიბრუნებ?

ქანტა. — მაგრამ ფული ხომ ჩემი არაა! ასი ათასი დღობარი ხუშრობა საქმე როდია... ნუ გეშინია, პოლიცია მინახავს ასეთი ფულის პატრონი.

გუგო. — ვთქვამ, ვერ მინახეს ფულის პატრონი...

ქანტა. — ასეთ ფულზე ენ დემ დაიბრუნებს? პატრონი თუ ვერ მინახეს, დადგინდის ჩაბარებინ.

გუგო. — ვთქვამ, პოლიციამ დაგიბრუნა უკან ფული და შენ გახდი ასი ათასის პატრონი. რას იზამდი?... როგორ დახარჯავდი?

ქანტა. — მომეშე, გუგო! მე არ მიყვარს ზღაპრები... ასი ათასი მე ვინ მომაშავებს?!

გუგო. — კარგი, ბატონო... ვთქვამ, შენ დღეს გავს საყუთარი ასი ათასი, როგორ მოიქცეოდი? რას უზამდი ამდენ ფულზე?

ქანტა. — ორმოცდაათი ათასი მე მივეციდი არას. მას ცოლი და სამი შვილი ჰყავს სარჩენი... ისინი ხომ ჩვენი შვილიშვილებია. ათი ათასი მივეციდი მერის.

გუგო. — (გაცივრებული) რატომ, მაინდამაინდ ათი ათასი?

ქანტა. — ათი ათასი ვუყო.

გუგო. — „ათი ათასი“... კუთვანდ შევიშლებს!

ქანტა. — რატომ? მერი განა ჩვენი ქალიშვილი არაა?

გუგო. — კარგი, მაგრამ დანარჩენ ორმოცი ათასს სად წაიდებდი?

ქანტა. — ორმოცი ათასი დიდი ფულია... კალიფორნიაში წავიდოდი და შენ დასახევენდობდა... ანდა საფარანგეთში, ნიცაში, ანდა კანში.

გუგო. — კალიფორნია?... კარგია, შენ ნუ მომივლები, სულ მუდამ ვუჭობობდი კალიფორნია მენახა, ან ნიცა და კანი.

ქანტა. — ამბობენ, იქ სამოთხეთა... ზუღამ სითბო და მუდამ მზა...

გუგო. — (ყინეტას ხელს მოხვევს) ქანტა, მე და შენ... (ხელებს) სადმე წავალთ, რომ ამ სიბერის ვამს მაინც მოვხვედო სამოთხეში, (ძინელ ვასავებია, ყოველივე ამას გუგო ევით ამბობს, თუ საყუთარი თვის დატინის) კალიფორნია... ესე იგი, შენ გადწვივდი სამოთხეში წავადო? ჩვენ ფული გვაქვს... ბეგრი ლული... აქვაცხელი ფული ვანტა!

ქანტა. — არა, გუგო. მე არსადაც არ წავალ... მე ვერ დავტყუებ მერისა და არას, ვერ დავტყუებ ჩვენს შვილიშვილებს... ენაცხელი მთი მთი მთი ბეგია.

გუგო. — (პაუზის შემდეგ) ვთქვამ, არანა არ მიიღო შენი ორმოცდაათი ათასი, მერის მაინც მიტყუებდი ათი ათასს? (უტყად გუგო მოუვია და აფერხდება, რატომ მაინდამაინდ ასი ათასს, არანსაც უნდა მისცეს მერის ათი ათასი.)

ქანტა. — რას უფერი, გუგო? მივი მერის ოცი ათასი, ორმოცდაათი... ჩემი მთელი ასი ათასი... (ლიბებდა) შენ ხომ უჭრგახტებდი გარმოც ასი გავს...

გუგო. — დროს... (ამოიხრებს) მე ფული სადა მაქვს. მე და შენ ვანტა, არასოდეს არ გვექნება ასი ათასი. რომ ვიპოვო კიდევ ამდენი ფული, ჩვენ მას პოლიციას ჩავხარებთ. (უტყად. ხმა-მალა) პოლიციას რატომ? ამ ასი ათასს ხომ პატრონი არა ჰყავს...

ქანტა. — რომელ ასი ათასს?

გუგო. — რომელიც შენ შემოსხვევით იპოვებ.

ქანტა. — გუგო, რა მოგადის... მე არ ფერტი არ ნიოცია...

გუგო. — მთავი, საიდან გაიჩნდა შენ ასი ათასი?!

ქანტა. — (შეშინებული) გუგო! ეთქვამ! შენ ავად ხარ!

გუგო. — (უტყად აზრზე მოვლდა) დამა, დამა, ავად ვარ, სიცხე მაქვს... თავი მისვდება, ჩემო კარგო (ყინეტას ხელს მოხვევს) ნუ გავიწყობდება ვანტა, მე რომ გონება დავკარგო. მოთხო ჩემი სიცოცხლე პოლიციას შეწვირე... კეთილხედისებრად ვწუშაობდი...

ქანტა. — (გუგოს თავზე ხელს უსვამს. ეალურება) ჩემო ხუშრობი! ჩემო ქადავია... ჩემო მოხუცი. არა, ჩემო ახალგაზრდა... უველაზე ამგაზრდა... უველაზე ღამაზო, შენ მოხმები ვთვლებო. მე და შენ ფული არასოდეს არ გვექნება... არ გვეფინება, რადგან ახალგაზრდები ვიყავით... ღამაში ჩავიდა, რესტორნება და კაფეებში სარულად ვიყავარა, ვახსოვს, მუდამ ბედს ვწვეცილივით, ახლა კი, მადლობა ღმერთს, უყვე მოხუცდებით... აღარც რესტორნება და კაფეებში სარულად ხუშროვილი გვაქვს და აღარც ჭვირფასი ტანსაცმელი გვექნება... სამაგიეროდ, ბედნიერები ვართ, გუგო! შვილები გვაყვანს... შვილიშვილები. რასაც შენ შროულობ... ვუყოფის (გაღიმებს) და შენ გიმოვლდა... ცტად ფულს ვინახავდი... ღა, იგი, რამდენი მაქვს შენახული?

გუგო. — რამდენი?

ქანტა. — ოცი ათასი.

გუგო. — ოცი ათასი..

ქანტა. — შენ დაღისთვის, გუგო! ნუ გეშინია, მშავებინ ან დაქრჩებთ.

გუგო. — (ატორდება) ოცი ათასი, ასი ათასს რა ვუყო, ვანტა?

ქანტა. — რას ჩააცვდი, ადამიანო, ამ ასი ათასს.

გუგო. — მაპატიე, ჩემო ვანტა! (იცხე ხელს მოხვევს). მაპატიე, ჩემო კარგო. შენ მარადია ხარ, — ვინ მოვცეა ჩვენ ასი ათასი. კიდევ ორი გვექნება, ჩვენ მას პოლიციას გადავცემთ.

ქანტა. — ამა ადამიანი რაც უფრო ხანში შედის, მით უფრო გრძნობიერი ხდება. აი, შენ ახლა თვალზე ცრემლი მოგადგა და ღმერთს გუთულები, რომ ეს კარგია. შენ მისხარია, თვალზე რომ ცრემლი მოგადგა, განა მე და შენ ბედნიერები არ ვართ? სახალალოა, რომ ჩვენი მერი დიანარა, მაგრამ რა გავწუბა... დავეხმარებთ, ჩვენი არანი კი კუკიანი ბივი გამოვდა. გუგონ იგი

ნო პორტუგელს... წაიღებს და სარკის უკან დამალავს. დაბრუნდება მაგიდასთან. ითასს მოთავალიერებს. იგრძნობს, რომ პორტუგელი უხერხოდ აღვიდა შეინახა, უეცრად პორტუგელთან მივა. იღებს და კარლას თავზე შეინახავს. მცირე ხნით კარლასთან შეჩერდება, შემდეგ სწრაფად ჩამოიღებს პორტუგელს და კარლას ქვეშ შეადგებს. შეჩერდება, იტყობს, რომ არ მოსწონს ადგილი, პორტუგელს ისევ გამოიღებს და მაგიდასთან მიიტანს... ამ დროს ითასმა ენეტა შემოიღოს, არანისათვის შემოაქვს ვახშამი. ბევრი პორტუგელი აღარ მალავს.

ე ნ ე ტ ა. — ეს რაა?
 გ უ გ ო. — (პაუზის შემდეგ) ამ პორტუგელს ახი ათახია, ენეტა!
 ე ნ ე ტ ა. — (შეშინებული) რა ახი ათახი?
 გ უ გ ო. — ახი ათახი. ჩვეულებრივი ფული, ახი ათახი... (გახსნის პორტუგელს და მაკიდაზე დაყრის შეკრულ ქაღალდის ფულის დასტებს.)
 ე ნ ე ტ ა. (შეშინებული) ღმერთო ჩემო! ამდენი ფული არასოდეს არ მინახავს. ნუთუ ეს ნამდვილი ფულია.

გ უ გ ო. — რა თქმა უნდა, ნამდვილი ფულია.
 ე ნ ე ტ ა. — შენ საიდან გაქვს?
 გ უ გ ო. — ნუ გეშინია, ჩემო ენეტა. ეს ფული ყალბია, პოლიციამ მომიცა, სატყუარა იხვის რევივერსი.
 ე ნ ე ტ ა. — (ცოტა დამშვიდდება) ყალბია... მაღლივა ღმერთს რომ იცოდნენ, როგორ შემზარნივ.
 გ უ გ ო. — ყალბია ეს ფული, ჩემო კარგო, ყალბი. (პაუზა) ამ ახი ათახით ჩანდნენ რაბას ყოფა შეიძლება... რა ტკბილად და ბედრედილად შეიძლება იცხოვრო კაცმა თუნდ სიკვდილამდე... უდარდილად... დაიხვეწო, იქეთოფ და იცხოვრო... ახი ათახი.

ე ნ ე ტ ა. — მაგარა ხომ შეიძლება, რომ ასეთი რევივერსისთვის მოგვალა?
 გ უ გ ო. — კი, რა თქმა უნდა, შეუძლია მომალა. ახ სწორედ ახლამ... ახლამ... შეიძლება ამ ერთ სათაშიც კი ამ ახი ათახისთვის, რომელსაც შენ ახლა ხედავ, კაცი მოკლას... შეიძლება კი არა, მანდვილად მოკლავდნენ... მოკლავდნენ, ვერაფერი ვერ უშველიან, მოწყვს მოკლავდნენ...
 ე ნ ე ტ ა. — გემუდარები გადაყარე ეს ფული... არა, უკან წაიღე და პოლიციას ჩააბარე... თორემ შენც მოკლავდნენ.

გ უ გ ო. — (გონებ მოიძის) ამ ფულის წაღება არ შეიძლება პოლიციასთან. (ფულის შეკრებს უკანვე პორტუგელში ჩაყრის) წაიღე, სადმე შეინახე. იქ შეინახე, სადაც შენი ორი ათახი გაქვს შენახული.
 ე ნ ე ტ ა. — (პორტუგელს აიღებს) ღმერთო ჩემო! რა მიძივა. ა'ეთ პორტუგელს როგორ პორტე. შე საცოდოდა, საუშუალო? რით მიწვდებან შენი ჯიბეები და ქურდები, რომ პორტუგელში ნამდვილი ფული არ ვიღებ. ამისთვის შეიძლება ამ არაშაზღებმა მოკლან კიდეც.

გ უ გ ო. — არა, ენეტა, არ მოკლავდნენ, მათ სისხლიანი საქმის ეშინათ. სისხლის ნატკალი მათ ჯერ კიდევ გაჩნათ. მე კი... მე კი სისხლიანი საქმის აღარ შეშინა.
 ე ნ ე ტ ა. — რა არის ეს... რას ნიშნავს 'სისხლიანი საქმე'?
 გ უ გ ო. — ეს ნიშნავს, ენეტა, კაცის მოკლას გამარცხის მაშინ... იოკლად სისხლიანი საქმე სისხლიანი საქმეა, ორი ბიჭი კი, რომლებიც ხადაზობით ჩემს გამარცხს ცდილობენ, ცდილობენ წაიკლავდნენ სათითა, ამ ბეჭედი, მათ სისხლიანი საქმის ეშინათ. სისხლიანი საქმისთვის სიკვდილით სიან. (ენეტას ხელს მოხვევს) შენ ნუ გეშინია, ჩემო ენეტა. მე არასოდეს არ მიფიქრია სისხლიანი საქმეზე, მაგარა ჩემი ახლობელი რომ გადაეჭრინა... ლოცვა-კურთხევით გავისტურებ სისხლიანი საქმეზე.

ე ნ ე ტ ა. — ვინ?... ვინ დალოცე?
 გ უ გ ო. — არაფერ, წაიღე, ეს ყალბი ფული შეინახე. ჩვენ იგი გამოკვადება. ჩვენ არასოდეს არ გვექნება ახი ათახი.
 ე ნ ე ტ ა. — (პაუზა, რომ ქმარი მთვარობს. ჰაერს მოყრისას) შენ ცოტა მთვარად ხარ... დალიე, არა?

გ უ გ ო. — ცოტა დალიე, ჩემო კარგო. კავშირ ვიყავი და ცოტა ვიცი კიდევ. განა ახლა მე მთვარად ვვარა?
 (ცოლს თავიდან ჩახედავს).

ე ნ ე ტ ა. — არა, გუგო, შენ დათრობა არ იცი და ამიტომ მიყვირბ...

გ უ გ ო. — დღეს ნურაფერი ნუ გაგვიყვარება, ჩემო საყვარელო და ნურც ის, რომ მე ახლა მთვარად ვვარა... ღოთო არასოდეს უყოფილიყავი... ნუდამ წესიერი და სატკბოსთან პოლიციებო იყო წესი გუგო ვარაფერი... ყველას უხვდა, ყველას ეფერებოდა და როცა საქმეება მოიხიზვდა, კიბლენაც ამტკვრდა ზოგჯერგებს, აი, ამ პურშეთო.

ე ნ ე ტ ა. — (შეწუხებული) ამ ბოლო დროს სულ გამოიცავდა, გუგო... რა მოვივიდა? რა უხედურებას გადავეყვართ, მოთხარა?
 გ უ გ ო. — უხედურება?... უხედურება ისაა, ენეტა, რომ მე სატყუარა იხვი ვარ... კაცი კი არა, სატყუარა იხვი. (ენეტას მოხვევს) მნათებ, ჩემო კარგო... ჩემი თბილი და საცოდო ენეტა...

ე ნ ე ტ ა. — რატომ გავხი საცოდოდა? — ამისხენი, გუგო რა მოხდა ასეთი?

გ უ გ ო. — არაფერი, ენეტა არაფერი... 'საცოდოდა' — ეს მე ისე... (ხელს ჩაიქნევს) ადამიანები დედაშიწაზე არათანაბად არიან ორად გავიყვინდნენ, ერთი ნაწილი სატყუარა იხვებია, ვიხვი კი მონადირეები. მე, მაგალითად, სატყუარა იხვი ვარ. გოგო თავს ესხმან და ვინ გამარცხვ უნდა, ორი ბიჭივც გადაეშალა პოლიციებოზე, და რომ მივაცა, ისინიც სატყუარა იხვები არიან. საერთოდ, ყველა პოლიციელი, ყველა ბანდირი, ქურდი, ჯიბეა და განგებრიც კი — მხოლოდ და მხოლოდ სატყუარა იხვები არიან... ყველა ჩინივნიც და მოხუცად სატყუარა იხვი. მონადირეები კი... მონადირეები წყნარად ცხოვრობენ და მიზანს იხვიან, თუცა, ისინი არც იხვიან, ნამდვილი მონადირეები სატყუარა იხვების ერთ ნაწილს ხელში არაღს აძლებენ, რომ მთვრ ნაწილი მოსპობს ჩემო ენეტა, ჩვენ ყველა სატყუარა იხვები ვართ და ვიღებთ ერთმანეთს.

ე ნ ე ტ ა. — (შეკვირვებს) გუგო რა ამბავია ჩვენს თავს... მოთხარა... დარდიტ გული მიხვდა...

გ უ გ ო. — არაფერი... არაფერი, ჩემო კარგო (ენეტას გულში ჩაიკრავს) შენ ორი ათახი გაქვს... კარგია, რომ ამდენი ფული შეგინახავს. ორი ათახი... ორი ათახი დიდ ფულია. დაწვინდებდა. ითასში მხოლოდ ენეტა და გუგო არიან. ენეტა ქარავებს, გუგო გავხის კიბულბოს.

გ უ გ ო. — (გაბუთს ჩასწერებია) აჰა! მოუკლავო...
 ე ნ ე ტ ა. — (შეშინებული) ვინ?

გ უ გ ო. სატყუარა იხვი მოუკლავო... ვიღაც პოლიციელი...
 ე ნ ე ტ ა. — კიდევ პოლიციელი... საცოდოდა...

ე ნ ე ტ ა. (გაბუთს კიბულბოს) გუგო! სჯობს, თავიცი სახლის ლიფტში მოკლეს პოლიციის შეგნებტი მარკო პეტერსი. წინა დღეს პეტერსი გამოაზნებლი იყო გამოშიებლთან, თავდასხმის საქმეზე, რომელიც თვამებტ პარლეს მოხდა მზის პრისიქტის ზჭაყვარინივც. პოლიციამ ცნობა მიიღო, რომ ჩავუნანი მანქანის გამარცხის დროს პეტერსი ზჭაყვარინივც დაიხანეს. პეტერსმა კატეგორიულად უარყო ეს ცნობა, მაგარა გამოშიებლმა პეტერსს არ დაუჭირა და იგი ზვალ პოლიციას ხელხადა დაიკთვებ უნდა გამოცხადებულყო. პეტერსის სიკვდილი ამტკიცებს იმ ფაქტს, რომ იგი გამარცხის პარლადპირი ზონაწილუ იყო. მან, რასაკვირველია, ეს ამბავი შეატყობინა თავდასხმის სხვა მონაწილეებს და ბანდიტებმა მოწყმ თვადენ მოიცილენ! (გაბუთს კიბულბოს თავს ანებებს) ესე იგი, სახიფათო მოწყმ მოიშორებს...

ე ნ ე ტ ა. — ღმერთო ჩემო! რა ხდება...
 გ უ გ ო. — (ითხვებს განაგრძობს) 'დაამტკიცებელია, რომ თავდასხმაში ითხვებოდა განგებრი მონაწილეობდა, ხოლო პეტერსის სიკვდილი იმას ამტკიცებს, რომ მძარცველთა შორის კიდეც...

საქართველოს
ქვეყნული
ბიბლიოთეკა

ციოხლები იყვნენ. ეს სავალლო ფაქტი გამოიხედავს უადვილებს საქმის გახსნას“.

უ ა ნ ე ტ ა. — (პირველს იწერს) ნუთუ ჩვენს პოლიციაში ბანდიტიზმი არ არის?!

გ უ გ ო. — მოკლენ კაცი... მოწმე მოკლეს და საქმე მოთავდა. (თავისთვის) მადლობა ღმერთს!

უ ა ნ ე ტ ა. — ხომ არ შეიშალე? რა „მადლობა ღმერთს“?

გ უ გ ო. — ვინ თქვა მადლობა ღმერთს?

უ ა ნ ე ტ ა. — ვინ თქვა და შენი!

გ უ გ ო. — მადლობა ღმერთს, რომ მე არ მომკლეს..

უ ა ნ ე ტ ა. — შენ რაზე უნდა მოეკალით?

გ უ გ ო. — მამს. ის პეტერის რაზე მოკლეს? საინტერესოა, ვინ მოკლა სერგეინი პეტერის?

უ ა ნ ე ტ ა. მკვდარი ხომ ვერ იტყვის, ვინ მოკლა... გაზოთენ წერია, ბანდიტებმა მოკლეს, მოწმე რომ არ ყოფილათ.

გ უ გ ო. — მადლობა ღმერთს!

უ ა ნ ე ტ ა. — (შეკითხვას) შენ შეიშალე?.. ნამდვილად შეიშალე. (ქუჩიდან ახანი შემოდის).

ა რ ა ნ ი. — გამარჯობათ! რას ეყირი, დედამეო!

უ ა ნ ე ტ ა. — კაცი მოკლეს, მამაშენი კი ამბობს „მადლობა ღმერთს“.

გ უ გ ო. — (შვილს გაზოთენ უჩვენებს) წაიკითხე?

ა რ ა ნ ი. — (დღას შესვლას) წაეკითხე. სერგეინი მოკლავდათ.

გ უ გ ო. — რატომ მაინცდამაინც ლიფტში?

ა რ ა ნ ი. (მამას აღმადგინდა შეხედეს) მე რა ვაქი. ალბათ ლიფტში მოკვლა უფრო ადვილია, ვინც სხვა ადგილას.

გ უ გ ო. — (დახანჯული) აქ არ წერენ, რითი მოკლეს.

ა რ ა ნ ი. — (თავსუკეუბები) სკლერით არაა მამაშენი, რითი მოკლეს?

გ უ გ ო. — ლიფტში სროლას მკვლელი ვერ გახედავდა...

ა რ ა ნ ი. — რატომ მაინცდამაინც სროლას? განა სხვა იარაღი არ არსებობს?

გ უ გ ო. — გამოდის, რომ მკვლელი პეტერისთან ერთად იქდა ლიფტში. ეს ხომ მეტად ხაიფთაოა.

ა რ ა ნ ი. — მამაშენი! სისულელეს თავი დაანებე, რა შენი საქმეა ვნს, როდეს და რა იარაღი მოკლეს? ამას პოლიცია გამოარკვევს. დედა, ერთი უკვა დამაძლიერე.

უ ა ნ ე ტ ა. — დამე უკვა? არ დაგვიწინება, შვილი!

ა რ ა ნ ი. — შე ძლიოს დრო არა მაქვს, სამორიგელო მივლიცა.

უ ა ნ ე ტ ა. — ახლავე, გენაცვალე... ახლავე. (გადის).

გ უ გ ო. — (შვილს თვალში მიაჩქრდება. მოუთმენლად) კიდევ ხომ არ მოხდა რამე ახალი.

ა რ ა ნ ი. — ხვალ დილით ათ საათზე პოლიციაში ვარ გამოიხედავთ. ლი... კაპიტანთან.

გ უ გ ო. — (შურე პაუზის შემდეგ) ენე იგო, შენც!

ა რ ა ნ ი. — ალბათ.

გ უ გ ო. — რა ვქნათ?

ა რ ა ნ ი. — არ ვიცი.

გ უ გ ო. — შენ ხომ ერთადერთი დარჩი...
ა რ ა ნ ი. — ერთადერთი... ცოცხალი. რას იტყობი, რომ...
გ უ გ ო. — (უერად. ბრისანელ) გაუშობი!
ა რ ა ნ ი. — იქნებ ჯობდეს, ქალაქიდან გავიპარო?
გ უ გ ო. — (პაუზის შემდეგ) სისულელეს ნუ როშავი!
ა რ ა ნ ი. — აბა, რა ვქნა?
გ უ გ ო. — მოწმე ხომ აღარავინაა..
ა რ ა ნ ი. — შენ ხარ ერთადერთი მოწმე.
გ უ გ ო. — შენ ხომ გცერა, რომ მე შენ არ გაგცემ?
ა რ ა ნ ი. — რას ამბობს, მამა. (პაუზა) იქნებ ჯობდეს ქალაქიდან გავიპარო.
გ უ გ ო. — ეს შეუძლებელია... სისულელეა. ეს იმას ნიშნავს, რომ თავი მკვლელად გამოაცხადო. მანააინენ და დაგვიტერე. ქვეს-

წმელთუ კი მოგნახავნენ.
ა რ ა ნ ი. — მამს, როგორ მოვიქცე?

გ უ გ ო. — შენ პოლიციაში უსათუოდ უნდა გამოცხადდე. ჩვენს საქმე ისაა, გაუძღებ თუ არა დაკითხვას, გეყოფა თუ არა ძალი, ნებისყოფა.

ა რ ა ნ ი. — მე მგონი, მეყოფა.

გ უ გ ო. — რომ არ გეყოს?

ა რ ა ნ ი. — ნუ გეშინია, მამაჩემო... მე შენ არ გაგცემ.

გ უ გ ო. — სულელთ! მე მხოლოდ იმის მეშინია, ვითუ, ვერ გაუძღლო დაკითხვას. ხომ იცი, ჩვენები ხა სერგეინს უყენებენ დაკითხვის დროს?

ა რ ა ნ ი. — გაუძღებ, უუუო. მე ხომ შენი შვილი ვარ... შენი მოწმე.

გ უ გ ო. — (შურად ამოიხრბებს) მოწმე!

ა რ ა ნ ი. — (მამაჩემო ხელს შლის) თავასხმის დროს გაჯგავრდნებ მე ვერ მიტყნს. სამოქალაქო განსაკუთრებული შეცვა და სახე ნიღბით მღერია დაფარული. მარტო პეტერის პოლიციაში ჩემზე ერთი სიტყვა არ უთქვამს. მაგარა, ვითუ... (გაბრუნდება).

გ უ გ ო. — რატომ ჩაფიქრი?

ა რ ა ნ ი. — ვითუ იმ დღეს პეტერის თვალურთ ადევნებდნენ... გა-მამიღებლადან ყოფნის შემდეგ ორგერ მობრძანა ჩემთან სახს-ბურში.

გ უ გ ო. — შესაძლოა, რომ თვალურთ ადევნებდნენ.

ა რ ა ნ ი. — მამაჩემო! იქნებ ჯობდეს, ქალაქიდან გავიპარო... ფული მაქვს... დიდხანს შემეძლია ვინაძღებოდე. ბოლოს და ბოლოს, სხვისი სასობრტის ყიდვაც შემიძლია.

გ უ გ ო. — არა, არანი შენ ცოლ-შვილი გავს... ოჯახი, მალული ცხოვრება — ძალღური ცხოვრებაა. შენ კი კაცი ხარ. მხოლოდ ძალა მოიკრიბე და დაკითხვას გაუძღე. რაც არ უნდა გეყოს, მოითმენე, და არ გატყდე. მე მჯერა, არანი, რომ შენ ყველაფერს მოითმენ.

ა რ ა ნ ი. — შენთან, გუგო, ერთი სახობიგარი მაქვს. თუ რამე უბე-დურება დამეშარათ... ჩემს ტერეზას და ბავშვებს შენ უნდა მიხედო.

გ უ გ ო. — არა გრცხვენია, არანი? შენ უკვე გამოტეხა არჩი წამებს!

ა რ ა ნ ი. — არა, მამა...

გ უ გ ო. — არა კი, კი, თუ მამააკი, ვეპაკი არა ხარ? მოითმენე! ყოველგვარი წამება აიტანე და არ გატყდე! ბავშვები გაიხსენე მე გამიხსენე! დედაშენი გაიხსენე.

ა რ ა ნ ი. — მამა! ფული სახლში არა მაქვს, ტერეზას მამიდასთან მაქვს შენახული.

გ უ გ ო. — (შემინებული) ენე იგი... კიდევ ერთი მოწმე?

ა რ ა ნ ი. — არა, მამა. ტერეზას მამიდა მოწმე არ არის. მოკლედ. ფული მამათანა. მამიდამ აღწარდა ტერეზა, ძალიან უყვარს... უყვარს საკუთარი შვილივით. ფულზე არაფერი იცის, ფულად დაეტოლე ჩემდანშობა და მან არ იცის, ჩემოდანში რა არის. მიწა, ჩემი ბიჭები ბედნიერები იყვნენ... ადამიანება აღიწარდენ. მხოლოდ ერთს გემუდარები, პოლიციაში არ შეიყვანო სამუსო-ოდ, ხელში მათ იარაღი არ მისცეს!

გ უ გ ო. — სისულელეს თავი დანებე! არა გრცხვენია? დანაშაულს უკვე აღიკრებ და დედაკაცივით ტორი!

ა რ ა ნ ი. — ჯვალ რომ პოლიციაში კაპიტანმა და გამოიჩიებულმა ფოტო მიჩვენონ, თუ როგორ მარცხვადნენ ჩავშინ ავტომანქანას და ამ ფოტოზე მე ვყოფი აღბეჭდილი, მაშინ რა უნდასუ-ხი?

გ უ გ ო. — მათ რომ შენი ფოტო ჰქონდო, ამდენხანს გამოგიჩიებ-დნენ!

ა რ ა ნ ი. — ესეც მართალია. დილამდე კიდევ ბევრი დროა, მამაჩემო. ნახვამდის, გუგო! (მამას ბუკებზე ხელს დაარტყმს) გემიხი, ნახვამდის-მეთი, — მანააინენ და არ გემუდარებები. დედას აკო-ც. (სწრაფად გადის).

გ უ გ ო. — (შვილს თვალს გაყოლებს) ნუთუ ყველაფერი გაოჯავდა? (რემე) გაჯავდა? (მამს აუწყეს) ჰყოლიან შევიღებები წყნ-

რად, გუგო! დინქა! ახლა ფეჟი, კუპა საჰირო და არა ფაცი-ფუცი (რადე მოაგრინება და კარდის მივარდება. ყუთის გემოივებს, ფულთო სავსე პორტუგალს აოლებს და დაჩერდება). შინი გულისთვის ამდენი ხაზი დაიხიოცა. სისხლი ხარ გასერილი. ახლა კი ჩემი შვილის რიგე მოვიდა. ხვალ არა მის მურტუხე მოვარდები, აჩვენებე მისი თითების ანაბეჭდო ლაფრის კარებზე. სადღე იგი პეტტრისაან ერთად შევიდა მის მოსაკლავად. (თავს შერად გააქნეს) ჩემი ვაჟი მკვლელია, განა მე არ ვუბიძგე ამ სისხლიანი ვერაგობისკენ? მოსკლავი ხარ, გუგო გერგო... ჩამოსხარბობი. ხვალ დაწუნებენ ბინების გახრეხვას... არა მის ბინას გახრევენ, ტერეზას ნათესავების ბინებს გახრევენ და ჩემთათვის მოვლენ. ყუთი კუწულის აკოლოებენ და... საცოდავი ჩემი ენეტა ეტყვის პოლიციელებს, რომ ჩვენ არავითარი ფული არა გვაქვს, გარდა უბიძგე ასი ათასისა... და კიდევ ორი ათასი, რომელიც მან ოცდაათობრტე ვლის მანძილზე აგროვია. პოლიციელები აქ ძალღმობი მივლენ... უსაბულო მოვლენ და ნახვევ ასი ათასს.

(უტბად სხვე გაუბრუნდა. მყოფებელთა დარბაზს შეთავალი-რებდა, ეტყობა, რადე გამოსავალი იოჯა და უსიტყვოდ, ჩქარი ნაბიჯით გარბის სხლლანდ პორტუგელი ხელში).
შემოღობს ენეტა და შემოაქვს არანისთვის ვანშიში და ყავა.
გ უ გ ო — (გაქრევეული) ნეტავ, სად წავიდნენ? ოპ! ღმერთო ჩემო, რა ძნელი ვადა ცხოვრება. ჩემი არანის საქციელიც არ მომწონს... რადე აწუხებს და მე არ მშუხუნება. მოვარდება, პარ-მობოხს საქმელსა და ყავას... აღარ დაიძღის და სალადე გარბის, რასაკვირველია, უფირს ჩემს ბიჭს... ამხელა ოჯახი აწევს მხრებზე, ჩემე კი ვერ ვაგზარებთო. მაგრამ ღმერთო მოწყალე... შინი არა ვართ (გუბა მაგვიდასთან). ყუთელ სადამოს ატე ვნებავი და შიშ-შოპრბობს... გულის ვუძღეს. ის ბიჭები რომისმე, სისხლ-ლიან საქმეზე! წაუღენ და შეშინია, მომიპარებენ გუგოს (თავს გააქნეს), სისხლიანი საქმე... რა უწნაურ-სიტყვებს არ მოიგონებს ადამიანი.

შემოღობს გუგო.
გ უ გ ო — (მამალა) იცხე ასე!
გ ა ნ ე ტ ა — სად იყავი?
გ უ გ ო — არანი ვავაკილე.
(ღაღბე, აიღებს ფინჯანს და ყავას სვამს).
გ ა ნ ე ტ ა — ყავა არანისთვის მოვიტანე.
გ უ გ ო — არანი წავიდა.
გ ა ნ ე ტ ა — აღარ დაბრუნდება?
გ უ გ ო — არა (უეცრად იყვირებს). როგორ არა?... ხვალ მოვა.

გ ა ნ ე ტ ა — ასე მალე რატომ გაიქცა?
გ უ გ ო — დღეს ბევრი საქმე აქვს. ხვალ უსათუოდ მოვა.
გ ა ნ ე ტ ა — დამე ყავას ნუ ხვამ. ჩიანს მოვიტანე.
გ უ გ ო — (ცოლს არ უღმენს. ყავას სვამს და თითქოს თავისთვის ლაპარაკობს) ხვალ მოვა... უსათუოდ მოვა.
გ ა ნ ე ტ ა — არაფერი მესმის... შენ რა, ზოდად? რასაკვირველია. არანი ხვალ მოვა. ის ხომ ყოველდღე მიდის.
გ უ გ ო — მეც ამას ვაგზობ. მოვა, უსათუოდ მოვა.

გ ა ნ ე ტ ა — (იღიმება) როგორ მკავხ ჩემენი შეილიშვილი, პატარა გუგო, მამაშის.
გ უ გ ო — (გაოგნებული. დაუფიქრებლად) რასაკვირველია, შვილი ზმას უნდა მკავდეს.
გ ა ნ ე ტ ა — დღეს სამივე მოიყვანა ტერეზამ. მივიღე სახლი ყირაზე დაიყენეს.
გ უ გ ო — (სტვა რამეზე ფიქრობს) კი... კარგი ბავშვები არიან.
გ ა ნ ე ტ ა — ტერეზა კარგად ზრდის ბიჭებს.
გ უ გ ო — ტერეზა უკვიანი ქალია.
გ ა ნ ე ტ ა — ტერეზამ თქვა, სასუფუხროდ ბავშვებს ზღვაზე წავაყვანა.

გ უ გ ო — (ნაებნინეია) ზღვაზე?
გ ა ნ ე ტ ა — ცი, ზღვაზე. ამბობენ, ზღვა ძალიან კარგია ბავშვებისთვის.
გ უ გ ო — (გულმოსული) ხიდანა აქვს ტერეზას ადენი ფული. რომ კუბრტებზე ისეირანს ჩვევებთან ერთად. ზაფხულში ზღვაზე მდიდრებსაც უფირი წასვლა.

გ ა ნ ე ტ ა — შორათლო ხარ... მე ამაზე არ მიფიქრია.
გ უ გ ო — სულელი და ბრყივი დედაკაცია შენი ტერეზა. ყინდობს ბენ ძიარდის ავტომანქანა... აგარაკის კიდეც უღბო. ახლა ზღვაზე დასვენება მოიზინდობს... სადა აქვთ ამდენი ფული, გე-სიტხები მე შენ?
გ ა ნ ე ტ ა — ტერეზამ თქვა, მდიდარი, მარტოხელა მამია მეყავს.

გ უ გ ო — (გაეჭრებული) „მამიდა!“, „მამიდა!“, წადი, დაიძინე, უყვე თორმტი საათია.
გ ა ნ ე ტ ა — დალთო ყავა და ერთად წავიდეთ.
გ უ გ ო — მე ვერ ვარ დაწვადი.
გ ა ნ ე ტ ა — რატომ?
გ უ გ ო — იმიერო, რომ ძალი არ მინდა... სამუშაო მაქვს.
გ ა ნ ე ტ ა — დამ რა სამუშაო უნდა გქონდეს?
გ უ გ ო — (გალობანებული) წადი, დაიძინე... გემუდარებო... დამტო-ვე მარტო.

გ ა ნ ე ტ ა — (ატირდება) რადე უღებუდებანა ჩვენს ოჯახს... მიზიხარ, გუგო, რა მოხდა წინათგრინბა სულს მიხვთვას. არანს ხომ არაფერი დაუშვებია... მე დედა ვარ! (ტირის) დიდეს გული გრძობის უღებურებას...

გ უ გ ო — (პაუზის შემდეგ). დღეს არაფერი, ენეტა... ხვალ კი... ყველაფერი მოსალდენელია. ღმერთო მოწყალე, მაგრამ ამა-ზღვად, ღმერთს დანაშაულები არ უყვარსო. თუმცა, ეშამეა იცის, ღმერთს ვინ უყვარს.
გ ა ნ ე ტ ა — ნოუო არანს რამე დანაშაული ჩაიდინა?
გ უ გ ო — არა, ენეტა არანი დანაშაუვ არ არის. დანაშაუვ ის არის, ვინც მას სტობლი არ ჩამატრია, რცა იგი დანაშაულის ჩანადენი მიიღოდ. მე ვარ დანაშაუვ, მე...
გ ა ნ ე ტ ა — (სასურვეთილები) მიზიხარი, გუგო, აქვთ რა ჩაი-დინა არანსა... საწინელი დანაშაული?... ნუ მტანჯავ... მიზიხარი, ადამიანო!

გ უ გ ო — (ყნებდა ხელს მოხვევს, გულში ჩაიჭრება) ჩემო გგო-რანა! მე დღეს მივრჩიე ვარ... საწინელი შერთალი და ყურად-ღებებს შე აქცევ; რასაც ვროშავ; არანი დანაშაუვ არ არის. მან მხოლოდ ის გააკეთა, რასაც ყველა აკეთებს. თუ ჩვენი ქალკის ყველა მცხოვრებელი დანაშაუვ... მაშინ... მაშინ არანიც დანაშა-უვა. მაშინ მეც დანაშაუვ ვარ.

გ ა ნ ე ტ ა — შენ რა დანაშაუვ ხარ, შე საცოდავო?... ყოველ საღა-მოს გვიყენ; გარტყამენ და შინ ღასისხლიანებულნი ბრუნდები?
გ უ გ ო — იმათა ბევრს სცემენ, რომლებიც მე უყრენ... ჩვენს ქა-ლაქში ყველას სცემენ... ყველას ჰყობის ამბერყვენ... (ცოლს თვალბში ჩახვდეს) მარტო შენ არ გციენ!

გ ა ნ ე ტ ა — ვზელზე მტერი მე მკვდება. შენ ამას ვერ ხედავ, გუგო.

გ ა ნ ე ტ ა — ხო, ჩემო კარგო! მე ვერაფერს ვერ ვხედავ და არ ვიცი, სად რა ხდება. მე მიჩრქენია მთლად ბრმა ვიარ და ვერაფერს ვხედავდი. მე... მე ერთადერთი მოწყალე და არჩენილი მოწე-ვაარა. არა, ენეტა, მე მარტო მოწე მოცილე ვარ, მე მოაყარი დანა-შაუვ ვარ, ეს ხვალ შენს ქმარსა და შენს ვაჟიშვილს მონადირე-ბული... არა, მონადირეები კი არა, სატყუარი იხები, რომლებიც იარაღს ატარებენ და ისრებია... (უეცრად გაიწუმება. იასიტის შემინებელი თვლებით გადახვდება) ბევრს ვლყუობ, არა... ეს ისე. მართალი არ გვეგონოს, რასაც ახლა ვროშავ... წადი, დეწე-ქი, დაიძინე, ჩემო საყვარელი, ჩემო სიცოცხლე... ნუ გვიმინა, არანი ხვალ მოვა და ყველაფერს მოვიყვებო... უსათუოდ მო-ვა.

გ ა ნ ე ტ ა — (შეკოცნებს) გუგო! რას მომიღო; გული მიოქვამს, რომ არანი სახლში არასოდეს აღარ დაბრუნდება!
გ უ გ ო — (შემინებული ენეტის ტრეჩებზე ხელს აფარებს და უე-ბად წასწრჩელებს) გარტოვი.

დამხელებმა

დღეა. თოთხში ენეტა და გუგო არიან. ენეტა ქარგავს, მავ-რამ, იტუბო, ძლიერ იტუბავს და მალეღად აღეგნებს თვალს გუგოს, რომელიც თოთხში ბოლოს სცემს.
გ უ გ ო — (ავანცინებე ვარტყობს. საათს დაინერდება, მყოფერ-ბულს გატარებებს). უყვე თორმტიცა. ერთი საათის წინ იგი კაპიტანთან იყო. ვთქვით, სულ ნახევარი საათი ისუბრებს. მავ-

რამ, ტყუობა, საქმე მართკ საუბრით არ დამთავრებულა.

ჟანეტა. — შენ მანდ ვის ელაპარაკები?

გუგო. — არავის არ ელაპარაკები, ძანტა... ჩემთვის ვფიქრობ... ხმაშლიდა ფიქრობ.

ჟანეტა. — ხმაშლიდა მხოლოდ შერეკილობის ფიქრობენ.

გუგო. — ახლა ნაწილილი შერეკილი ვარ... და ჩოხა მომეშვა (მაყურებელია დარბაზს გადახედეს) ოსი როგორ მიშლის ხელს და წუთებში ჩემი მთელი (ყანებში) წაღ, გაიყარინე, დაეძა, ვარე ანიღლია... წაღ, არანათა წაღ, ნახე, როგორ არან ჩვენი შეშლიშვილები.

ჟანეტა. — ისინი გუგონ იყვნენ ჩვენთან.

გუგო. — ზო, იყვნენ... მთლიად დამაფიქრებელი. (სათს დახედავს) მალე თორმეტის ნახევარი იქნება. სათხავერის წინა იგი კაპიტანთან იყო. ვიკვათ... ნახევარი საათი კაპიტანი ესაუბრა, ნახევარი საათი გამომძიებელი ეკითხებოდა, ვინ მოკლა მარკო პეტრასი... ვინ იყვნენ მასთან ერთად გაშენია მანქანაზე თავდასხმის დროს... ვინ დაუხმარა გვერს შედგენა... (უცხად ხმას ჩაიკმენდეს და თას მწარედ გააქნევს) ზმმლ. მე ისევ ჩემს თავზე ვფიქრობ და არა ჩემს არანზე! ოსი ადამიანი არანი ხომ საკუთარ თავს მიჩვენია. მაგრამ მე ხომ უანასკლები მოქმე ვარ? დანარჩენები არანმა მოხპო. მაგრამ რას იზამ, ჩვენ ვიცით, რომ არსებობენ მკვლელობის ვეჯლა მოქმე გაიღებდეს და ვქვე. (სათს დახედავს) დემტორ ჩემო, უკვე თორმეტი საათია. ალბათ, არანმა ვეღარ გაუძლო და გატყდა. (ცოლს მივარდა) ზო, ძანტა! სულ დამაფიქრებელი მეთუჯი, ის ყალბი ასი ათასი მე პოლიციის დაეპარუნე!

ჟანეტა. (გულს მოუშვა) მადლობა დემტოს, კარგი გიყნია.

გუგო. — მაგრამ შენ არავის არ ტყუობ, რომ ის ყალბი ფული ჩვენ გვეკონდა შენახული.

ჟანეტა. — ან ვინ შეითხოვბა, ან ვის უნდა ვუთხრა?

გუგო. — ვიფიქრობ... შემთხვევითი პოლიცია მოვიდებ... ჩვენი ბიზის დათვალიერება მოითხოვოს... შენ ერთი სიტყვა არ უნდა თქვა ამ ყალბი ასი ათასზე.

ჟანეტა. — (თითოთი კარადახე უჩვენებს) ის ფული რომ იქაა?..

გუგო. — მიღე, ნახე! მე ის პოლიციას გადავიცე.

ჟანეტა. — (იგი კარადასთან, ყუბს გამოიღებს და შიგ ჩაიხედავს) დახე, მართლა ადარ არის, მადლობა დემტოს!

გუგო. — მაგრამ ვინ არ უნდა გაითხოვოს, ტყუობ, რომ ჩვენ არ გვექნია ყალბი ასი ათასი.

ჟანეტა. — შენ ნუ გეშინია. მე არაფერს ვიტყობ. მაგრამ ხომ შენ მძილიდა ვიქვა, რომ ჩვენი საკუთარი ორი ათასი გვაქვს.

გუგო. ორი ათასი, ვისაც გინდა, იმას ა. უფენ, მაგრამ კარგად დიამახვარე, — ყალბი ფული ჩვენ არ გვექნება. (ფერფლიდან ფეხის ხმა მოისმის. გუგო გაეშვივება).

ჟანეტა. (ჩამქრალი ხმით) ვიღაც მოვიდა! კარი იღება და შემოდის არანი.

არანი. — დიდა შეშლილია, გუგო!

გუგო. — (მოთქვითილი ცდება, შემწვინებული მისჩერებია შეილის ხმას ძლივს ამოიღებს) რა დროს დიდა შეშლილია, უკვე თორმეტი საათია.

არანი. — (მთარულად) გამარჯობათ, ჩემო კარგებო! (დედს გადაეხედვა, გადაიციუნის და გუგოს ხელს გაუჭყდის).

გუგო. — რას იღებები?

არანი. — მომილოცე, მამა! სანასტურში დამაწინაურებს, მე უკვე ლიტენანტი ვარ! (გუგო გაქევიდება, ხმას არ იღებს და შეილის თვალს არ აცილებს).

ჟანეტა. — (გახარებულად შეილის მოეხვევა) მომილოცავს, არანი... ჩემო სასიკეთლო ბოქო! ჩემო კუკიანო!

გუგო. — (ხმას ძლივს იღებს) შენ ამისთვის იცავი კაპიტანთან გამომახებული?

არანი. — ამისთვის, მამაჩემო!

გუგო თვის ჩაღუნავს და მწარედ ამირბობა.

არანი. — რაო, არ გიხარია, მამაჩემო?!

ჟანეტა. — (შეილის) დაანებე თავი! ისე დღელიდა შენს გამო... მიეღი დამე ზორგავდა ლოგინში და თვალში არ მოუხუტავს. ფიქრობდა, რომ შენ კაპიტანმა რაღაც ცუდი საქმეზე გამოგაძიბა. ტიროდა, იზრავდა და რაღაც „სისხლიან საქმეზე“ მოადევდა... შენ კი... (გახარებულად შეილის კისერზე ჩამოიკედება) შენ კი

თურმე, ლიტენანტის ჩინი მიიღე. ხელფასსაც მოგამატებენ, არა?

არანი. — (იღიშება) მომიმატებენ, დედამეო.

ჟანეტა. — ალბათ, შეიგირი ხარ?

არანი. — შიშა, დედა! საუზმე გამიშაფე და სიტყვას ვამღვდის დაღს ადარ გაიქეცივს.

ჟანეტა. — ახლავე. შეილიო ახლავე... გუგოსაც არ უსაუბრო დაღს. სულ შენ გელოდა. ახლავე განსაუზმე.

ჟანეტა. გაღის. გუგო ტიროს განავარობს.

არანი. — (გუგოსთან მიის, ბუბებზე ხელს ხვევს) დაწინადა, მამა! მთელი ხედავ — ცოცხალი ვარ და ჩანს როგორცოცო.

გუგო. — ოსი შეილი, რა საშინელი დამე და დიდა მქონდა, რა ცუდილი ტრიალებდა ჩემს გულში.

არანი. — ახლა დაწინადა. უკვლავერი გათავდა და დაიწვიე. რაც მახსოვდა. ზაფხული იწყება! წაუვარე დიდა და წაღიო საღმე დასახებულად... მდიდარ ქართველებზე... ფული ბევრი გაქვს.

გუგო. — ფული ადარ მაქვს.

არანი. — (გაკვირებულად) როგორ თუ არა?

გუგო. — წუხუდი დამით... ფულითაა პორტფული მე ქუჩის ფეხსადგომის მიღში ჩავაგდე! მაგრამ ამის გამო არ გიტირი, არან.

არანი. — (იგი ხელდას მამის სულიერ ტანჯვას... მთარულად) არაფერია, გუგო! რაღაც ერთი თავდასხმისთვის შენი შეილი ლიტენანტი გახდავს. ათქერ გაძრაციისთვის კი შეიღებულ ქალაქის პრევიტად დამინიშნა!

გუგო. — (წამოიდგება. შეილის თვალბუმი ჩააჩერდება) შენ განგატერი ხარ!

არანი. — (გუგოს მაგრად მოეხვევა, მთარულად) მამაჩემო, მე და შენ ბევრი ფული გვექნება, ძალიან ბევრი.

გუგო შეილის ხელბუმიდან თავს იაჯიხუტუტებს. მიდის სარკინოთან და დიდხანს მისჩერება საკუთარ გამოსახულებას. შემდეგ უეცრად ამოიღებს უქანა ჩოხიდან რეველვერს, მარჯვენა ხელით პიკეტის შიგნით უკვლავს მიიტანს... მაგრამ არანი დაასწრებს და რეველვერს ხელიდან გამოჰკლავს.

არანი. — სისხლდღის ნუ სწადიხარ, მამაჩემო!

გუგო. — (შეილს დანებული მისჩერებია) რეველვერი მომიცე.

არანი. — (დაფიქრებული უბრუნებს რეველვერს) რა დროს სკვდილილი უნდა ვიციხოვრო. მამაჩემო ხომ ხედავ ცხოვრების ჩარხი ჩვენს სახარებლოდ დტრიალიდა. მოქმეები გვაუჯეს? ადარ გვაუჯეს!

გუგო. — ასეა, ადარ გვაუჯეს.

არანი. — (ხალისიანად) ვიცოცხლოთ, გუგო... ტკბილ ცხოვრებას რა სწობა? სატუარა იხვს უფლება არა აქვს თავი მოკლას. უნდა ცდილობ, სხვა სატუარა იხვმა არ მოკლას.

გუგო. — (ჩაფიქრებული) შენ, ალბათ, მართალი ხარ, შეილი. (რეველვერს კიბუმი იღებს).

არანი. — ამა, დედა მოვიდა. საუზმე მოგვითანა.

არანი გუგოს ბუბებზე ხელს მოხვევს და მაგივისკენ წაიყვანს.

ჟანეტა. — (მოლომარი სახით მისჩერებია ქმარს და შეილის და წინარად მტრულუბებს) — რა ბედნიერი ვარ... რა ბედნიერი ვარ დაღს, ჩემო კარგებო!!!

დასასრული